Carol Voges

Prof. Créghel
bij de INDIANEN

Prof. Créghel
BIJ DE INDIANEN

TEKENINGEN
CARLO VOGES
TEKST
ARNOLD GOOSEN

Copyright 1976 bij Uitg. Mij. „De Eekhoorn" B.V., Harderwijk
ISBN 90 6056 223 2

Met het voornemen zich door niets en niemand te laten storen, had prof. Créghel plaats genomen in een gemakkelijke stoel. Op zijn hoofd droeg hij een kalotje, dat zijn grootvader reeds gebruikt had in de tijd dat onze professor nog in kniebroek rondsprong. Zijn forsgebouwde gestalte ging verloren in de plooien van een kamerjas. Juist wilde de geleerde beginnen aan het 13de hoofdstuk van de „Avonturen van Dik Trom", toen er gebeld werd. „Niet thuis", mompelde Créghel verstoord. Weer een ferme ruk aan de bel. „Ahum", sprak Créghel, „het is misschien wel iets dringends, laat ik maar even gaan kijken." Ontstemd over het feit, dat hij nooit met rust gelaten werd, marcheerde Créghel door de gang naar de voordeur, hij opende deze en zag een postbode met een brief in zijn hand op de stoep staan.

„Tja, wat is er", vroeg Créghel. „Ik wilde meneer zelf graag even hebben", antwoordde de man. „Dat ben ik", sprak Créghel enigszins verstoord.

„Oh . . . eh . . ., ik heb hier een aangetekende brief voor U uit Amerika", stotterde de postbode. „Geef maar hier", zei Créghel en pakte het epistel aan.

Na de deur zorgvuldig achter zich te hebben gesloten stond professor Créghel wat verbaasd naar de dikke enveloppe in zijn hand te kijken, die met een rood lakzegel was gesloten. Een brief uit Amerika . . . een aangetekende nog wel! Dan moest het wel iets bijzonders zijn wat de schrijver hem te melden had.
In de huiskamer teruggekeerd nam Créghel weer plaats in zijn gemakkelijke stoel en hield de brief nieuwsgierig tegen het licht van de staande lamp. „Er is niets vreemds aan, gewoon een brief zo te zien", sprak de professor. Hij kon zich niet langer meer bedwingen, ritste snel de enveloppe open en begon gehaast te lezen. Professor Créghel liet zich even later met een diepe zucht van verbazing achterover in zijn stoel vallen en keek lange tijd met gefronste wenkbrauwen naar het pas gewitte plafond.
„Daar moet ik eens rustig over nadenken", mompelde Créghel. Even later sprong hij toch weer op uit zijn zetel en begon in gedachten verzonken driftig rondjes door het vertrek te stappen.

Wat is er aan de hand met onze professor? Per slot van rekening ontvangt een ieder wel eens een brief uit Amerika, daar hoeft men zich niet zo dik over te maken. Wel, laat ik dan niet langer om de zaak heendraaien. De brief kwam van een studievriend van Créghel. „Niets bijzonders", hoor ik U zeggen. Inderdaad, maar wij zijn er nog niet. Deze vriend, hij heette Barendje, nodigde professor Créghel uit om over te komen naar Amerika. Ze zouden dan samen kunnen jagen en vissen en nog ontelbaar veel dingen meer kunnen doen. Dit was de reden waarom professor Créghel zo onrustig door de kamer beende. Enerzijds wilde hij gaarne van de rust genieten, die hij zichzelf had toegedacht. Aan de andere kant voelde hij, verwoed jager als hij was, zeer veel voor de uitnodiging van Barendje. Is het dan verwonderlijk, dat tenslotte de zucht naar avontuur overwon? Op zolder zocht hij alle spullen bij elkaar. Een koffer, een weitas, een achterlader, een voorlader en wat al niet meer. De hele boel sjouwde hij zonder ook maar een keer van de trap te vallen naar beneden.

Met zorg en overleg koos professor Créghel de verschillende zaken uit, die hij mee wilde nemen, en zo kwam hij spoedig tot een welgevulde koffer. Hij sloot met een zucht het valies. „Hè . . . hè . . . dat is eindelijk zo ver", sprak de wijze man en ging voor alle zekerheid op de koffer zitten, om te voorkomen, dat deze open zou springen. „Nu wil ik toch wel even zien waar Barendje woont", zei Créghel in zichzelf en pakte een kaart van Amerika. De plaats waar zijn vriend woonde had een echte Indiaanse naam en heette Knoflokerbroek. Vertaald in het Hollands wil dat zoveel zeggen als Rotterdam of Den Haag. Na veel zoeken ontdekte de professor op de kaart een rode stip waar de naam Knoflokerbroek bij stond.

„Hmm . . ." mompelde Créghel, „veel is er niet aan te zien, maar het is toch wel iets waard als je weet waar je heengaat." Onze geleerde vriend stopte de kaart in zijn zak, wandelde kalm naar de telefoon en belde de rederij op.

„Hallo, met professor Créghel", sprak hij, „kunt U mij zeggen wanneer er een boot naar Amerika vertrekt?" „Over een uurtje gaat er een vrachtboot", sprak de man van de rederij, „maar ik denk niet dat U die nog halen kunt, dus zult U moeten wachten tot de volgende week, want . . ." De professor liet de ander echter niet uitspreken en gooide de hoorn op de haak.

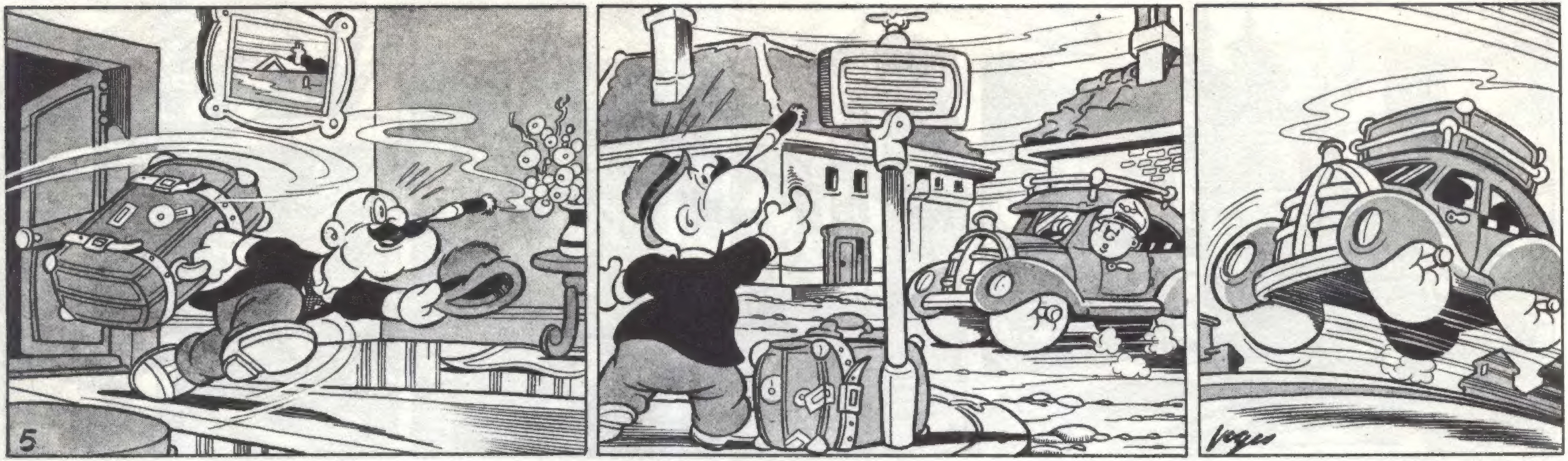

„Over een uur vertrekt de boot!" riep Créghel en trok gauw zijn colbertje en zijn schoenen aan. „Brrr . . . over een uur . . ." herhaalde hij nog eens met luide stem, sloot haastig doch zorgvuldig alle gas- en waterkraantjes in het huis en holde toen in gestrekte draf naar buiten. Het geluk was met onze professor, want pas een kwartiertje stond hij te wenken en te roepen toen er al een taxi aankwam. „Bent U vol?" vroeg Créghel aan de chauffeur. „Nou, om U de waarheid te zeggen", antwoordde de man, „ja . . . ik heb namelijk net gegeten, haha." En de man lachte luidkeels om zijn eigen leutigheid. Professor Créghel bleef kalm. „Als je me vlug naar de plaats van mijn bestemming brengt, zal je rijkelijk beloond worden", zei hij en speelde achteloos met een dubbeltje. Dit verrichtte wonderen. De chauffeur sprong uit de wagen, tilde de koffer er boven op, duwde Créghel naar binnen en startte. „Naar het reisbureau", riep Créghel nog net op tijd, want even later kon hij zich niet meer verstaanbaar maken, vanwege het geloei, dat uit de motor kwam. De wagen vloog over de weg, hetgeen een manier van autorijden is die vele voordelen biedt. Ten eerste ondervinden de inzittenden geen last van het vaak zo hinderlijke „hots-knotsen". Ten tweede slijten de banden in het geheel niet, wat vooral in deze tijd een enorme geldbesparing betekent.

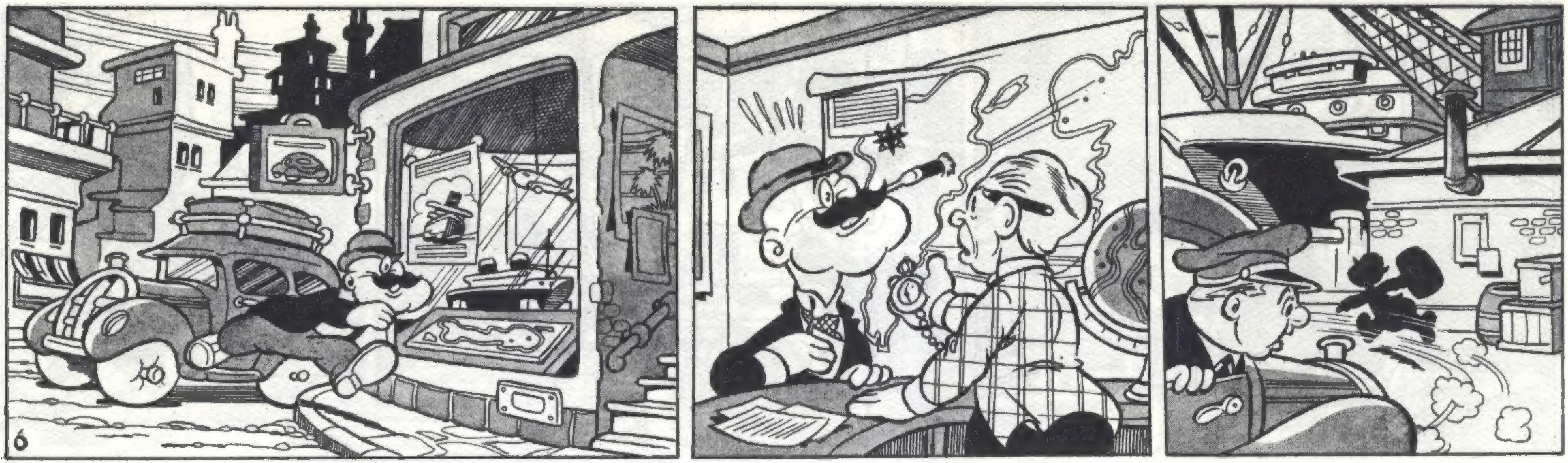

Tegen de verwachting van Créghel slaagde de chauffeur er in de wagen vlak bij het reisbureau tot staan te brengen. De professor holde naar binnen en zou in botsing met een employé gekomen zijn, als niet een toonbank hem de weg versperd had. „Een passagebewijs voor de vrachtboot, die zometeen naar Amerika vertrekt", hijgde Créghel. De klerk keek eens op zijn horloge en schudde het hoofd. „Te laat", zei hij, „binnen enkele ogenblikken vertrekt die schuit, kom volgende week nog maar eens terug." „Ik denk er niet over", riep Créghel, „geef op dat kaartje, hier is het geld." Sputterend gaf de man het plaatsbewijs. „Als U maar weet dat U Uw centen over de balk gooit", zei hij. Doch de professor zat alweer in de taxi en in ongelooflijk korte tijd was hij bij de haven. De geleerde man gaf de chauffeur de beloofde fooi en deed er zelfs nog een stuiver bij. Sprakeloos over zo'n gulheid staarde de chauffeur de milde gever na, die een grote snelheid ontwikkelend, naar de kade liep.

Toen Créghel de douaneloods binnen rende werd hij onaangenaam getroffen door de figuur van een beambte, die precies in de opening stond waar Créghel door moest om op de kade te komen. De man had een bundel papieren en een stempeltje in de hand. Verbaasd keek hij om toen hij de professor achter zich hoorde. „Wat moet dat?" bromde hij. „Ik moet naar de boot", legde Créghel uit, „'t schip dat naar Amerika vertrekt." „Iets te declareren?" vroeg de ambtenaar weer. „Nee", antwoordde Créghel ongeduldig. „Ehum", sprak de douane, „pak dan alles maar uit. Er is vast wel iets bij wat ik kan gebruiken."
Hij nam een afwachtende houding aan en drukte nadenkend enkele stempeltjes op zijn kin. Wij weten al, dat Créghel niet tot een treuzelend slag mensen behoort. Hij zag dan ook onmiddellijk in, dat het onderzoek geruime tijd in beslag zou nemen. Daarom was hij al op de kade voordat de beambte zag, dat de professor er tussenuit ging. „Hoho!" schreeuwde de man, „waar moet dat heen . . .! Dat is niet netjes. Kan de douane soms van de lucht leven? Hela . . .!" Créghel was echter al ver weg.

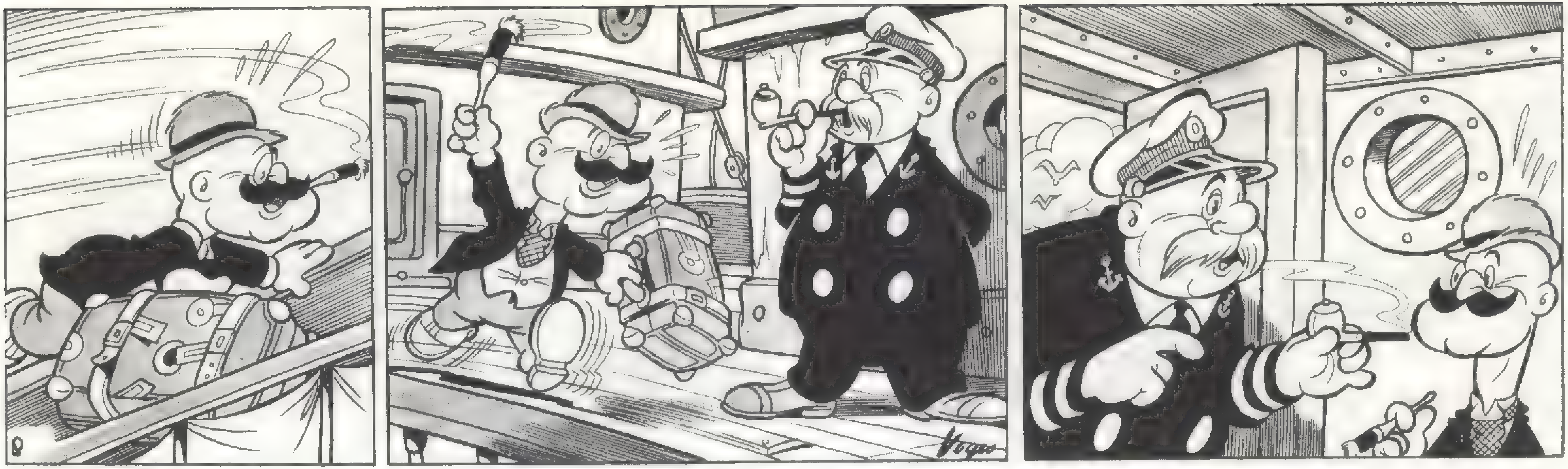

Aan de kant zag de professor een vrachtboot onder stoom liggen. Dat was zonder twijfel het schip, dat hij zocht. Met doodsverachting sprong hij met zijn koffer op de loopplank en holde roekeloos naar boven. „Daar ben ik . . .!", riep hij uitgeput maar voldaan tegen iets wat op de kapitein leek. „Mooi op tijd hé . . .! Wat mij betreft kan je nu je boot wel laten vertrekken." „Maak niet zo'n overgehaalde drukte", antwoordde de kapitein, „we vertrekken pas over twee uur." „Nou dat is ook wat moois", mopperde de professor, „loop ik me daar of mijn leven er van afhangt en dan ben ik nog twee uur te vroeg, leuk is dat."

„Dat doe ik met het oog op die landhaaien van passagiers, die soms meereizen", antwoordde de kapitein en blies Créghel een rookwolk in het gezicht, „als ik op tijd vertrek zijn ze allemaal te laat."

„Oh juist ja . . . ja . . . ha . . . ha . . . een aardige bak . . . hahi . . ." brulde Créghel, doch vond het helemaal niet leuk. „U wilt misschien een hut?", vroeg de kapitein. „Liefst een kamer als het kan", merkte de professor op. Men begrijpt dat de kapitein dit een flauwe landhaaienmop vond en zonder verder iets te zeggen bracht hij Créghel naar zijn hut.

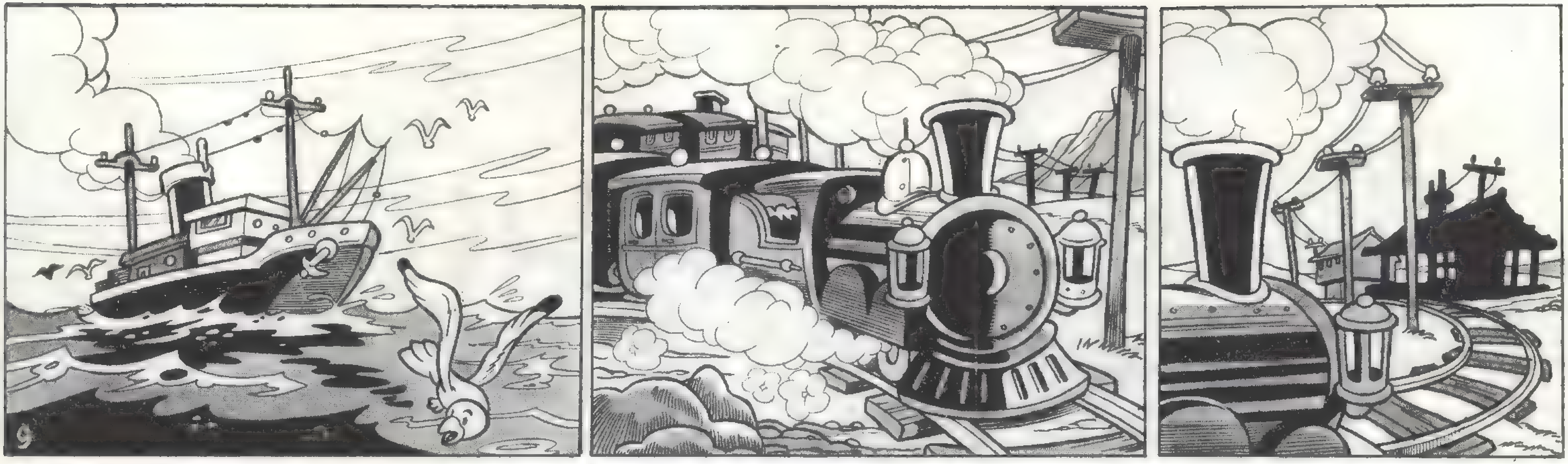

De reis verliep voorspoedig. Men had een paar stormpjes te overwinnen en een dag of wat in de mist en tussen ijsbergen moeten varen, doch als men daarover valt kan men beter thuis blijven. Alles bij elkaar was het een plezierige tocht voor Créghel en het was jammer dat de boot zo gauw in de haven van Amerika aanlegde. De professor begon juist zeebenen te krijgen en raakte aardig over zijn zeeziekte heen. Maar aan alle genoegen komt een eind en zo zien we even later professor Créghel per trein door het Amerikaanse polderlandschap stormen. Het werd een enerverende tocht waarvan zo goed als niets te vertellen valt. Na een paar dagen riep de conducteur: „Ahoiiii . . .” hetgeen betekende dat Knoflokerbroek in zicht was.

Tot grote opluchting van Créghel vergat de machinist niet te stoppen. De professor stapte uit, doch wie hij ook op het perron zag . . . geen Barendje. Enigszins onzeker wandelde onze geleerde vriend de wachtkamer binnen. Op het enige bankje zat de enige bezoeker en rookte een sigaret.
„Pfff, héhé" sprak Créghel, „wilt U een eindje opschikken, dan kan ik er ook bij. Ik moet afgehaald worden door een vriend van me, maar ik zie hem nog niet."
„Ik wacht ook al een week lang op een vriend", zei de man en ging verzitten. „Ik denk dat-ie niet meer komt, het is een professor en dat soort volk is nogal verstrooid." „Ik ben ook professor", merkte Créghel op.
„Toch niet professor Créghel?" informeerde de man belangstellend.
„Ja . . . U kent mij?" vroeg Créghel verbaasd. „Dat nu niet, maar ik ben Barendje", zei Barendje. „Haha, wel, wel, hoe gaat-ie, sjonge, sjonge, dat is een tijd geleden!"
„Ik herkende je niet met die sik!" riep de professor hartelijk.
„Nee, ik jou ook niet met die snorrebaard", lachte Barendje.
„Weet je nog dat ik zeker een kop groter was dan jij toen we samen college liepen", zei Créghel.
„Ja, ja, reuzeleuk" antwoordde Barendje, „je mag er anders nog best zijn, zie ik wel!" Met deze en dergelijke hartelijkheden ging het gesprek verder.

„Kom mee", zei Barendje, toen de vreugde van het weerzien enigermate geluwd was. Hij nam de koffer van Créghel op en sjouwde hem de deur uit. De professor volgde op de voet. Barendjes auto stond buiten te wachten en zonder verder tijd te verspillen klommen ze er in. „Hoe vind je mijn wagen?" vroeg Barendje, niet zonder trots, „een juweeltje, niet? Uitgerust met de nieuwste snufjes, je voelt geen schok al rijd je 30 km in de bocht." „Da's kras", antwoordde Créghel getroffen. Op dat moment werden de beide mannen door elkaar geschud en enige ogenblikken later huppelde het autootje vooruit.

Onderweg werden natuurlijk de meest diepzinnige gesprekken gehouden. Het hoogtepunt werd wel bereikt in het volgende toen professor Créghel vroeg: „Wat doe je nou zo de hele dag?" „Niks", antwoordde Barendje. „Ja . . . ja . . ohja . . ., nou dat lijkt me om de drommel niet mis", zei de professor weer. Inmiddels kwam een blokhut in zicht. „Daar woon ik!!!" gilde Barendje, „we zijn er!"

De auto van Barendje stopte bij de blokhut. Créghel stapte uit, pakte zijn valies en sjouwde het naar de deur waar hij op Barendje bleef wachten, die zijn auto even wegzette. Toen de professor zo stond te wachten, viel hem echter iets op. Aan de voordeur was met een mes een stuk papier geprikt. „Misschien een boodschappenlijstje van de kruidenier of de slager", mompelde de professor. Maar toen Barendje er aan kwam, maakte de geleerde hem toch opmerkzaam op het mes. „Barendje, zie je dat? er zit een mes met een brief in je deur." „Mooi is dat", sputterde Barendje, „op zo'n manier vernielen ze je hele huis." Met een ruk rok hij het mes uit de deur en keek wat er op het briefje stond. „Bah . . . wat een onzin . . .!" zei hij, toen hij klaar was. „Is het erg onbescheiden als ik vraag wat er op staat?" vroeg Créghel. „Welnee, je mag het gerust lezen", antwoordde zijn vriend. „De één of andere Indianenstam heeft een totem-paal op de kop getikt en nu eisen ze in deze brief, dat ik minstens de helft van mijn geld naar dat totem breng om het aan te bieden." „Wat is een totem-paal?" vroeg de professor. „Wel", sprak de ander, „dat is een boomstam, waarin allerlei rare gezichten gesneden zijn. De Indianen vinden dat erg mooi en als er feest is, dansen ze er omheen en brengen uit dankbaarheid vele gaven naar de totem-paal."

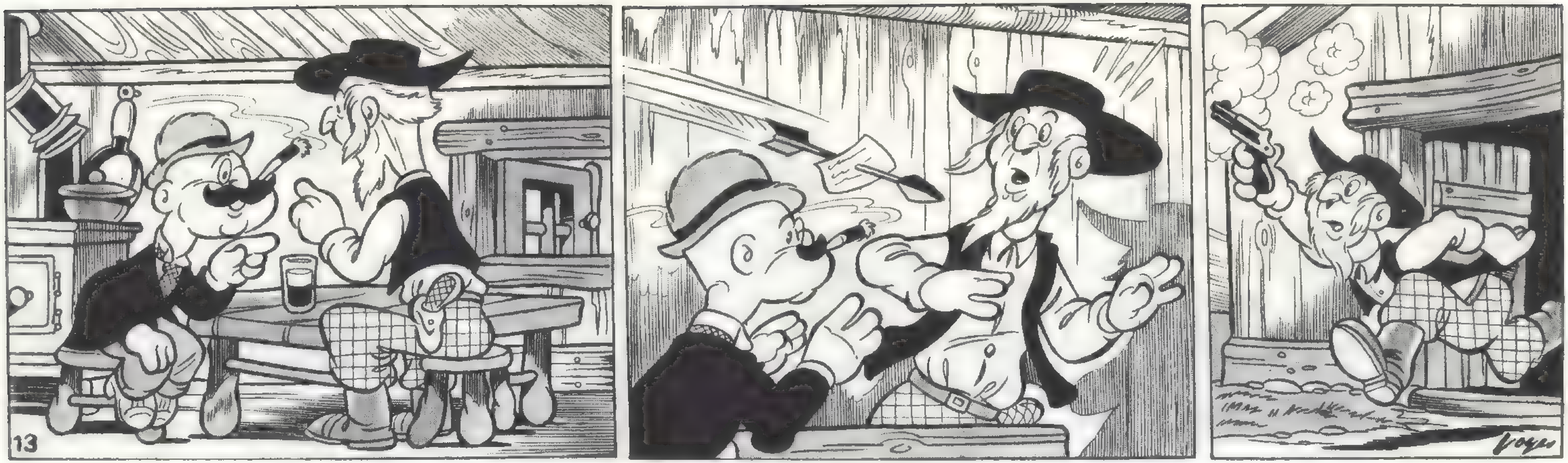

De beide mannen begaven zich naar het binnenste der blokhut en dronken tezamen een glaasje warme melk. Ze kwamen hierdoor in een dusdanig vrolijke bui, dat ze de dreigbrief van de Indianen geheel vergaten en er lustig op los babbelden. Juist toen vriend Barendje een gloedvol betoog aan het afsteken was over de voordelen van zelfverbouwde inmaakgroenten, hoorde men een snorrend geluid . . . Een pijl, alweer met een briefje, zocht zijn weg tussen de beide vrienden door en bleef in de tafel steken. „Dat wordt me te bar!” schreeuwde Barendje. De flinke vent stormde naar buiten en schoot zijn hele pistool in de lucht leeg. Nog twee maal herhaalde hij dit en beschouwde toen de zaak als afgedaan. Ongestoord brachten Créghel en Barendje de verdere dag en avond door.

De volgende morgen waren de vrienden reeds om een uur of half elf uit de veren. Barendje huldigde de stelregel: „De morgenstond heeft goud in de mond" en U merkt wel, dat hij er dan ook stevig de hand aan hield. „Nu", sprak hij, toen het ontbijt genuttigd was, „wat zullen we gaan doen?" „Eerst uitrusten" zei de professor. „Goed idee", antwoordde de ander, „dáár zou ik zelf niet op gekomen zijn." Na geruime tijd uitgerust te hebben stonden de mannen op. „We gaan jagen", zei Barendje. Créghel stemde daarin toe en zo zien we de twee geleerde vrienden, voorzien van schietbuks, op weg gaan. „Ik ruik wild", sprak Barendje na enige tijd en na deze woorden keek hij op de grond. „Ha en ik heb nog goed geroken ook", riep hij triomfantelijk uit en hij wees op een voetspoor dat door een levend wezen gemaakt moest zijn. De twee mannen volgden het spoor en bij een kruispunt nam ieder een eigen weg omdat de sporen zich daar verdeelden.

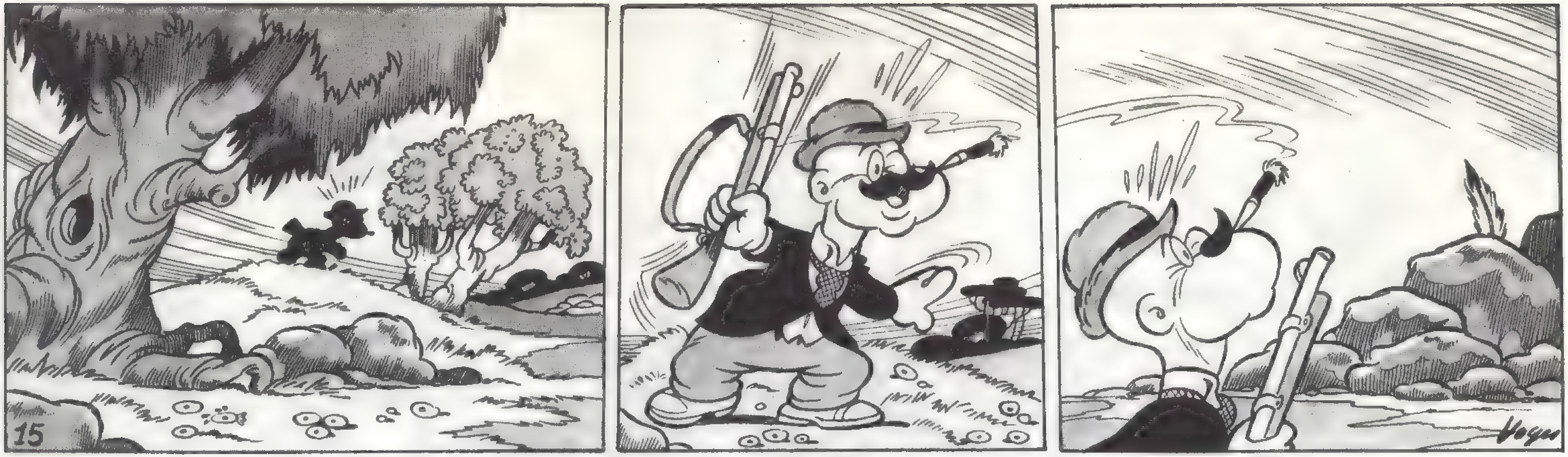

Zo volgde professor Créghel geconcentreerd het spoor. Bij elk heuveltje keek hij er eerst voorzichtig omheen en dan klom-ie er pas op, want je kon natuurlijk nooit weten. Na verloop van tijd bemerkte Créghel echter dat er geen spoor meer te vinden was. „Tsjonge . . . tsjonge", mompelde onze geleerde vriend, „nu wordt het pas spannend", en vol vuur liep hij verder. Zijn doorzettingsvermogen werd dan ook beloond. Toen hij een rotspartijtje naderde en het plan opvatte zich eventjes rust te gunnen, zag hij van achter een der stukken rots een grote veer tevoorschijn komen. Had Créghel over haar beschikt, het zou ter berge gerezen zijn. Nu begon zijn jagershart wild te kloppen en stevig sloot zijn hand zich om de loop van zijn schietgeweer.

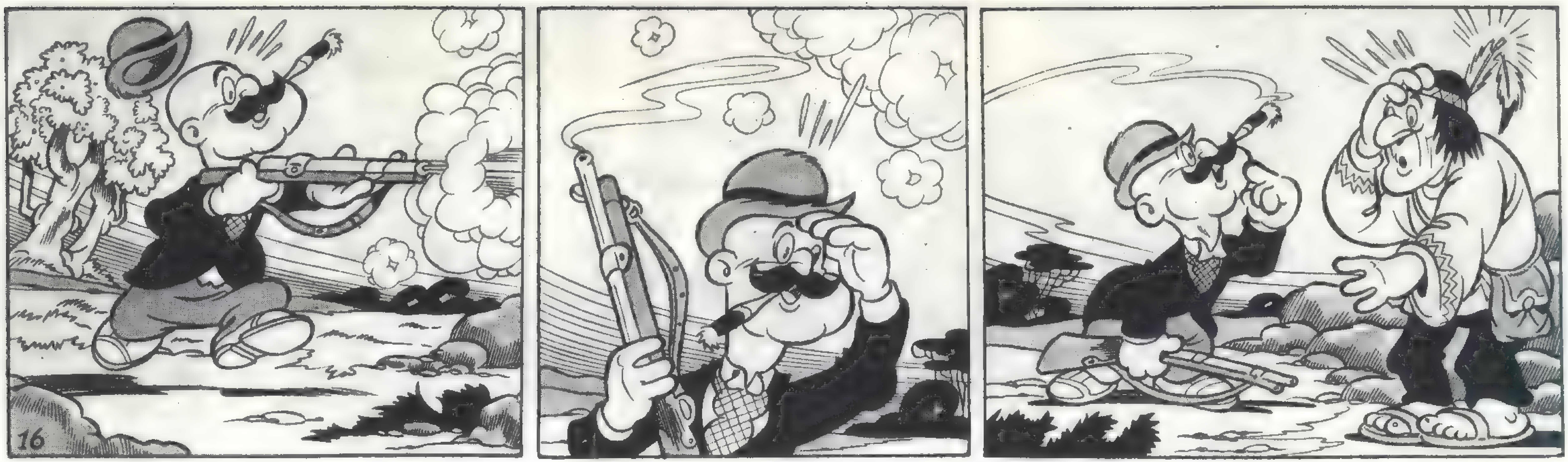

Lang aarzelde professor Créghel niet. Waarom zou hij ook? Het was zo klaar als wat, dat er een stevige hoender achter dat rotsblok zat. De verstandige man deed dan ook enige passen terug, mikte . . . en schoot met een ijselijke knal zijn geweer af. Toen de rook optrok bracht hij zijn hand boven de ogen om te zien wat hij wel geschoten had. Hij zag vaagjes iets over het rotsblok klimmen en op een sukkeldrafje naar hem toekomen.

„Oef", zei dat iets, „Bleekhuid poef, poef, veer stuk oef, oef." „Nee maar . . . is U Indiaan?" vroeg professor Créghel verbaasd, „neemt U mij niet kwalijk dat ik Uw veer voor een hoender aanzag." „Bleekhuid moet uitkijken", zei de Indiaan en voelde nog eens aan zijn hoofd en aan de veer die professor Créghel zo meesterlijk in tweeën geschoten had.

De Indiaan nam de professor mee naar de rotsblokken en daar zag onze geleerde vriend nog een Indiaan, die op een kistje paste en angstig naar de professor keek. „Oef", zei de Indiaan met de stukgeschoten veer, „deze leuke bleekhuid schieten voor de grap mijn veer half kapot." „Oef", riep de kleine, „was het alleen maar voor de grap, ha, ha, die is goed", en hij lachte dat het een lust was. Toen hij klaar was vroeg hij de professor: „Wie bent U?" „Ik ben professor Créghel", antwoordde onze held. „Aha . . . als ik me niet vergis, heb ik, als jongen wel eens een avonturenroman over U gelezen", zei de Indiaan met de hoed.

„Ach ja, ik heb wel het een en ander beleefd", zei Créghel bescheiden en vroeg toen op zijn beurt: „Maar wie zijn jullie en wat doe je met die kist?" De kleine Indiaan wees op zijn metgezel met de kapotte veer en zei: „Dat is mijn vriend de Grote Eend, ik zelf ben Snelle Slak en wij brengen dit kistje met sieraden naar het totem van de stam der Platvoet-Indianen. Iedere Indiaan moet iets offeren. Als hij het niet doet krijgt hij een dwangbevel." De dikzak haalde een vodje papier uit zijn zak. „Kijk", zei hij, „ik had eerst ook geen zin, maar met zo'n dwangbevel in je bus blijf je niet gauw thuis, waar of niet?"

„Waarom moet iedere Indiaan iets aan dat totem offeren?", vroeg Créghel verbaasd. „Och ja, dat is zo een oud gebruik, dat van vader op zoon is overgegaan. En het mooie van dit totem is, dat alles wat geofferd is spoorloos verdwijnt." „Dat lijkt me raar", zei professor Créghel. „Nou, kom met ons mee", zei Snelle Slak, „dan zal je het zien." „Aangenomen", zei professor Créghel en zonder ook maar een spoor van vermoeidheid te tonen, begaf de geleerde man zich met de beide roodhuiden op weg naar het Indianendorp Platvoeterbeek. Ze liepen in stevig tempo door en reeds na korte tijd marcheerden ze het dorp binnen.

In de hoofdstraat van het dorp stuitten Créghel en zijn metgezellen op een grote Indiaan. „Stop", zei deze. „Wat moet je?" vroeg Créghel, „zie je niet dat we op weg zijn naar dat totem van jullie?" „Is dat waar?" vroeg de grote Indiaan. „Ja zeker", zei Snelle Slak, „kijk maar, ik heb hier een kist met sieraden." „Mooi", zei de grote Indiaan, „mag ik me dan misschien even voorstellen! Ik ben het Zwarte Schaap, opperhoofd der Platvoet-Indianen."

„Bent U een Platvoet?" vroeg professor Créghel. „Ja, ik ben de grootste Platvoet der aarde", antwoordde het Zwarte Schaap. „Dan moet U steunzolen gebruiken", sprak de professor en lachte hartelijk. „Het bleekgezicht is niet op zijn mondje gevallen", zei het opperhoofd boos, „maar ga eerst maar eens mee naar de twee wijze raadsheren van Platvoeterbeek om te zien of jij een verblijfsvergunning kunt krijgen." De professor ging met het Zwarte Schaap mee, die hem naar een blokhut bracht. „Hier wonen de wijze raadslieden", zei hij, „in de mooiste hut van het dorp. Ga maar naar binnen."

Professor Créghel schoof het gordijn, dat de toegang tot de raadshut versperde, opzij en trad naar binnen. Hij zag twee Indianen zitten, een kleine en een grote. „Goede middag heren", sprak de geleerde man beleefd.
„Wat zullen we nou hebben . . .!!!" gilde de kleine, „kan je ons hier nog niet eens met rust laten?" Verschrikt sprong hij op. Ook de grote dikke Indiaan vloog overeind en deed geweldig zijn best om uit het enige venster, dat de blokhut rijk was, te ontsnappen. Zijn makker stond te duwen, dat het een lust was, doch daar een venster er gewoonlijk niet op gebouwd is om als nooduitgang te fungeren, bleef de dikzak klem zitten, hetgeen de paniekstemming bij zijn kleine kameraad nog deed toenemen. Professor Créghel vond het allemaal wel erg leuk, wat de beide Indianen deden, maar toch snapte hij er het rechte niet van. Het opperhoofd het Zwarte Schaap scheen het echter ook niet helemaal te vatten, want nadat hij binnengetreden was stond hij met open mond de werkzaamheden van het tweetal te bestuderen.

Toen de dikke Indiaan eindelijk door het venster geduwd was, bemerkte zijn makker, dat ook opperhoofd het Zwarte Schaap zich bij onze professor gevoegd had. Verbaasd richtte de kleinste van het tweetal zich tot het opperhoofd. „Alle deksels Schaap, wat moet dat bleekgezicht hier?"

„Het bleekgezicht Créghel marcheerde de stad binnen en viel op door zijn grote mond", antwoordde het opperhoofd, „en omdat ons dorp Platvoeterbeek arm is aan bleekgezichten, dacht ik dat hij wel een poosje hier zou kunnen blijven, maar natuurlijk heeft hij daar Uw toestemming voor nodig."

„Haha . . ." lachte de kleine Indiaan, „hij mag niet alleen . . . maar hij moet en zal blijven, zo is het en niet anders, uche, uche."

„Je hebt het gehoord", zei het Zwarte Schaap tot Créghel, „je moet voorlopig in het dorp blijven en we zullen beginnen met je geweer aan het totem te offeren, want een bleekgezicht mag open en bloot geen vuurwapenen dragen."

„Mij goed", antwoordde de professor, „ik wil wel eens zien hoe dat offeren in zijn werk gaat."

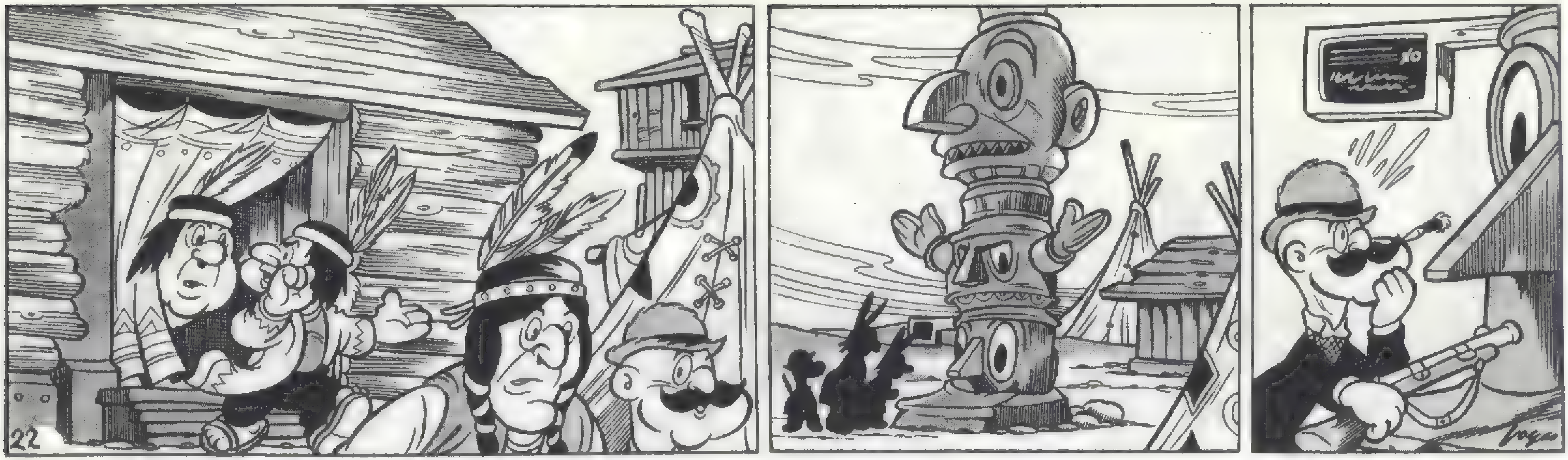

Onze professor stapte met het Platvoet-opperhoofd Zwarte Schaap uit de blokhut, even later gevolgd door de beide raadslieden. Nee, toch niet, want een van hen, de grote dikke, bleef achter het gordijn staan en knikte bevestigend op iets, wat de kleine hem toevoegde. Voor de goede gang van zaken vertel ik U dat de kleine Indiaan de schone naam droeg van Bibberende Bever terwijl de dikkerd in de wandel de Grote Beer genoemd werd. Nog maar kort was het gezelschap onderweg of het Zwarte Schaap zei tegen Créghel: „Kijk daar is onze totem.” En ja, nu zag onze geleerde vriend een hoge paal waarin drie afschrikwekkende gezichten gesneden waren. Créghel vond, dat de gezichten sprekend leken op drie van de meest beroemde Indianenopperhoofden, namelijk: Haakneus, Jan met de Handjes en Puntneus, maar de gelijkenis kon natuurlijk ook toevallig zijn. Bij de totem aangekomen, sprak de Bibberende Bever: „Zo Créghel leg je geweer maar op het offerblok, dan zal je zien wat een wonderbaarlijke macht dat totempaaltje heeft.”

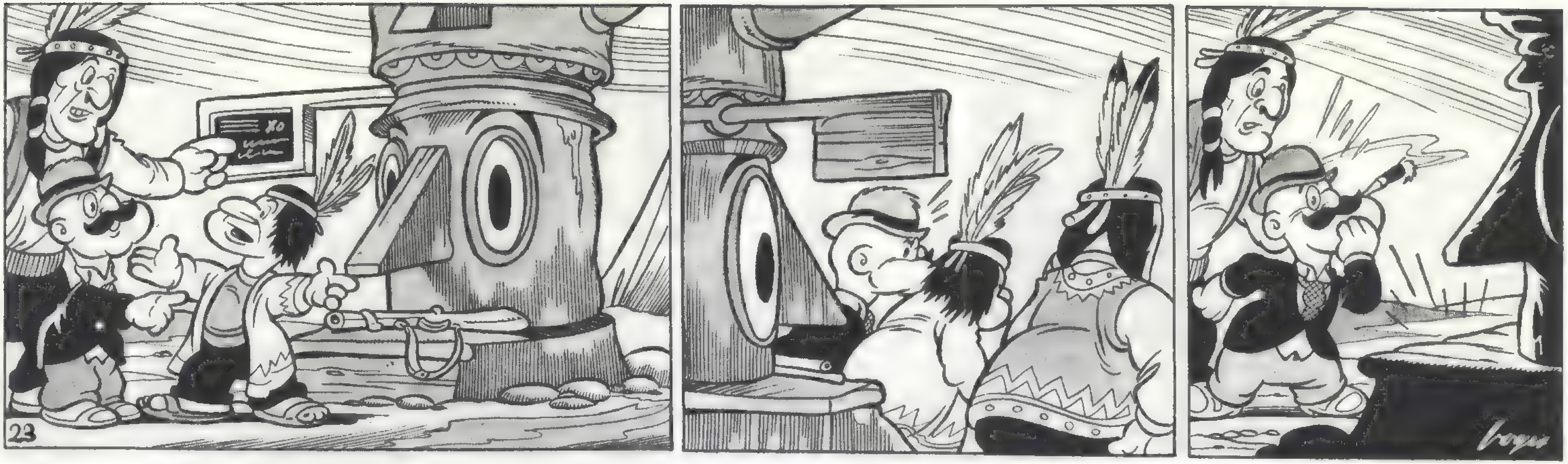

Créghel legde zijn geweer op het offerblok. „Als ik het goed begrijp", sprak de wijze man, „dan moet mijn geweer nu spoorloos verdwijnen." „Precies", zei Bibberende Bever, „je slaat de spijker op de kop. We zullen meteen maar overgaan tot de ceremonie en beginnen om met onze rug naar de totem te gaan staan." „Met je rug naar de totem . . .??? Waar is dat goed voor . . .??? vroeg Créghel verbaasd, „ik wil dat spul wel eens aanzien."

„Hoho, bleekgezicht, dat gaat niet. Uit eerbied voor de totem moet je je omdraaien", zei het Zwarte Schaap. „Nou vooruit, als het dan niet anders kan moet het maar", zei onze professor, „maar nog één ding, wat is dat voor een bordje, dat aan het totem vast zit?" „Dat bordje", antwoordde het opperhoofd, „dient om de wensen van de totem duidelijk te maken. Als de totem gebraden buffelvlees nodig heeft, staat er op het bordje geschreven „gebraden buffelvlees" en dan moeten wij er voor zorgen dat er een buffel gebakken wordt." „Aha juist", zei Créghel en omdat hij verder geen verstandige vragen meer wist te bedenken, draaide hij zich net als de anderen om en wachtte een poosje. „Ja, nou mag-ie weer kijken", zei Bibberende Bever na enige minuten. Créghel draaide zich om en weg was zijn geweer!!!

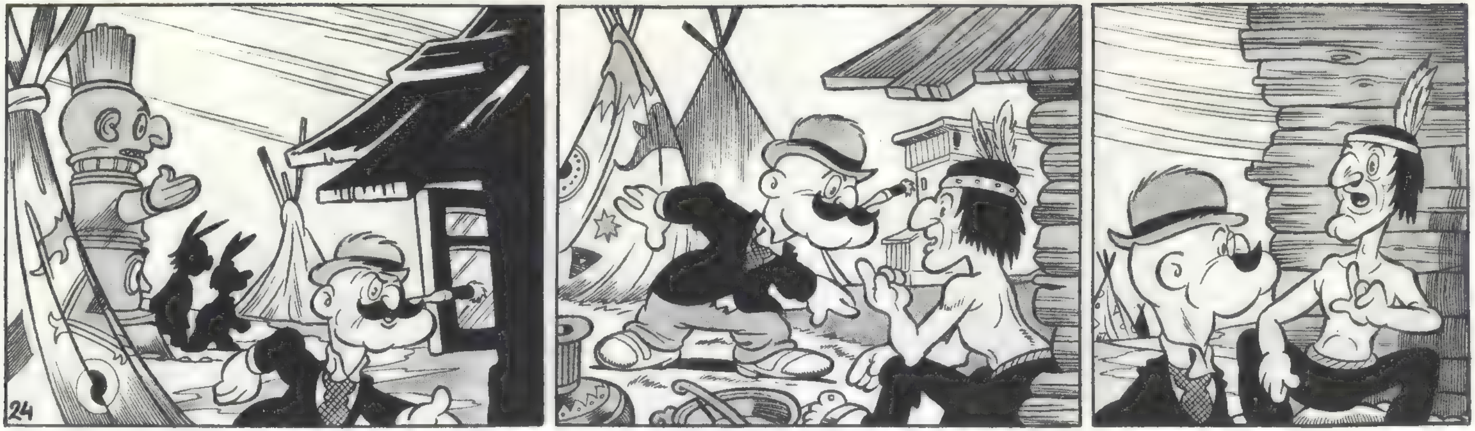

„Hoe bestaat het", sprak Créghel, „het geweer is verdwenen." „Tja", zei Bibberende Bever, „je ziet dat ons totem over een wonderbare macht beschikt."
„Ik zie het", sprak Créghel, eigenlijk dacht ik dat het een lolletje was, vat je, maar ik merk dat ze me aardig bij mijn staart hebben." Ontstemd liep onze geleerde kameraad weg, de twee Indianen hartelijk lachend achterlatend.
Enige tijd zwierf hij doelloos door het dorp toen zijn oog viel op een magere Indiaan zonder jasje. „Zeg vriend Bonestaak", zei Créghel boos, „je snapt zeker wel, dat iemand zonder hemd zich zo maar niet langs de openbare weg mag ophouden, hè!!! Ga naar binnen om een hemdje aan te trekken." „Had ik het maar", klaagde de Indiaan, „ik heb alles moeten offeren aan die totempaal. Vroeger meneertje, kon ik ieder seizoen een schoon hemmetje aantrekken, maar nu ben ik alles kwijt. Wat mij betreft, kunnen ze morgen aan de dag dat totem omzagen, want als het zo doorgaat heb ik over een poosje niets meer om aan te trekken." „Dat is een zeer betreurenswaardig feit", sprak de professor vol medeleven. „Hoe je het noemt kan me niet schelen", zei de Indiaan, „ik zit er maar mee."

Hoofdschuddend wandelde professor Créghel weer verder. Het kon er bij hem niet in dat nuchterdenkende mensen, als de Indianen zijn, zomaar alles aan het totem offerden, zonder na te gaan of het totem nu werkelijk wel over een geheimzinnige kracht beschikte. Na een poosje verdwenen echter deze sombere gedachten uit 's professors kale bol en begon hij geïnteresseerd de gebouwen en hutten van Platvoeterbeek in zich op te nemen. „Je hebt kans dat je nooit meer in een Indianendorp verzeild raakt, Crégheltje", sprak hij in zichzelf, „bekijk alles goed, dan kun je altijd een duit in het zakje doen, als er over Indianen gesproken wordt." Moe van het lopen kwam de professor weer in de hoofdstraat van het dorp terecht en zag daar Bibberende Bever en Grote Beer bij een versnaperingstentje staan. „Dag heren", zei Créghel, blij dat hij twee bekenden zag, „smaakt het, als ik vragen mag?" „Mmmm . . . ja nou . . . mmmm", zei Grote Beer met een mond vol. „Ik val om van de honger", zei de professor tegen de Indiaan, die achter de toonbank stond, „geef me maar een zakje drop." „Aan vreemdelingen wordt niet verkocht", snauwde Bibberende Bever.

„Eh . . . U hoort het", zei de koopman tegen Créghel, „ik kan aan U niets kwijt raken."

„Nou", sprak Créghel, ‚als jullie dan te benauwd zijn om me een zakje drop te verkopen, steek ik maar een sigaar op." „Ha, een sigaar!" klonk het uit de mond van Bibberende Bever, „die lust ik ook." „Dan gaat U ze zelf maar kopen, ik moet ook met mijn rantsoen uitkomen", antwoordde Créghel. „Niks mee te maken", antwoordde de kleine Indiaan weer, „laat ik je vertellen dat sigaren een overbodige luxe zijn voor vreemdelingen en dat je ze onmiddellijk aan het totem moet offeren." „Nooit van mijn leven", riep Créghel. „Offeren!" gilde Bibberende Bever. „Offeren!" brulde Grote Beer. „Al waren jullie met honderd Bibberende Beren, dan kreeg het totem nog geen peuk van me", sprak Créghel, met moeite zijn kalmte bewarend, „en ook al waren jullie verwoede verzamelaars van sigarenbandjes, ik zou ze nog liever voor je ogen verscheuren, dan ze weg te geven. Ik heb gezegd."

„Pak hem . . .!!" riep Bibberende Bever verwoed uit.

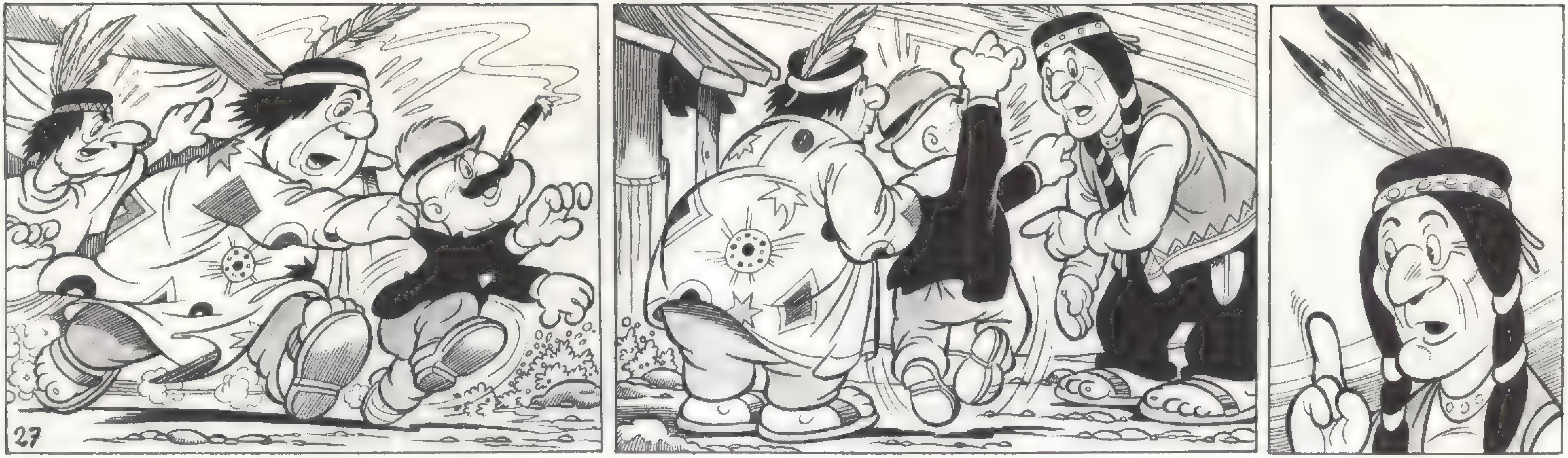

Grote Beer wierp zich met een gemene lach op de professor. Deze probeerde het nog met jiu-jitsu, doch tegen deze rode bruut stond hij machteloos. Aldus in de kraag gegrepen, werd Créghel naar het Zwarte Schaap geduwd. „Niet vechten jongens", zei deze berispend, „er is toch al genoeg haat en nijd in de wereld." „Ja maar hij wil zijn sigaren niet offeren", zei Grote Beer. „Drommels", antwoordde de hoofdman, „dan is-ie in overtreding van de totemwet op bezoekende Bleekgezichten — onmiddellijk de sigaren offeren en met het bleekgezicht Créghel in de straftent . . . uche . . . uche . . ."

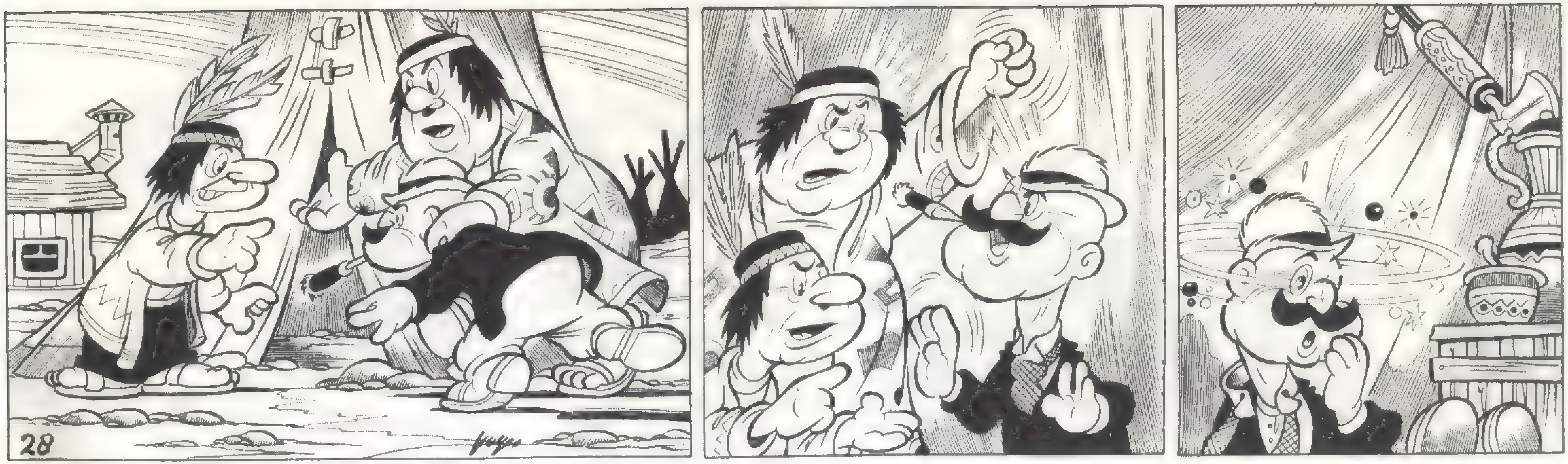

Ondanks taai verzet van de professor, slaagde Grote Beer er in hem naar de straftent te slepen. „Treed binnen professor!" lachte Bibberende Bever gemeen. „Laat me los!" brieste Créghel, „laat me los of je krijgt allebei een draai om je gevederde hoofden!" „Het bleekgezicht durft veel te zeggen", bromde Grote Beer en gaf de professor een zetje, waardoor deze in de tent belandde. „En nou je sigaren!" zei Bibberende Bever.

„Een man een man een woord een woord", sprak Créghel, „ik heb al een keer gezegd dat ze blijven, waar ze zijn. Niet dat ik te hebberig ben, maar ik rook ze liever zelf op, temeer daar jullie gezichten me helemaal niet bevallen." Een directe linkse was het antwoord van Grote Beer. De professor had er voorlopig genoeg aan en zonder het uiten van het overbekende boe of ba zakte hij in elkander.

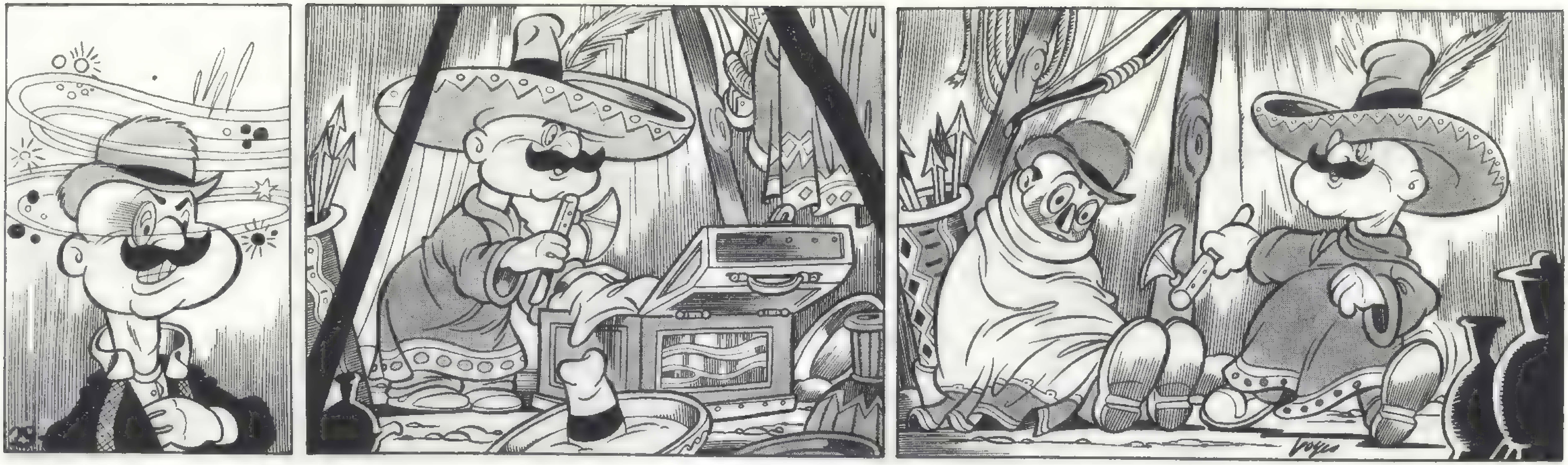

De klap, waarop Grote Beer de professor getracteerd had, was echter niet hard genoeg geweest om de geleerde man van het toneel te doen verdwijnen. Wij zijn de dikke Indiaan dan ook wel enige dank verschuldigd, want had hij harder geslagen, dit verhaal zou een ontijdig einde beschoren zijn. Daarom zien we verheugd, hoe professor Créghel zich na enige tijd weer oprichtte, in zijn binnenzak voelde en knarsentandend moest constateren, hoe zijn heerlijke sigaartjes verdwenen waren. Om een Créghel te vangen, moet men echter zeer vroeg opstaan. De professor keek dan ook even naar buiten en zag, dat de tent, waarin hij zich bevond, niet bewaakt werd. „Ha! de onnozelen", lachte de wijze man en begon zich na deze schimpscheut met bewonderenswaardige snelheid te verkleden. Na enige ogenblikken zou men gezworven hebben, dat zich, in plaats van professor Créghel, een rasechte Indiaan in de tent bevond. In een hoek zag onze geleerde vriend een oude totem liggen. Hij plantte deze zijn bolhoed op het hoofd, gooide een deken over het geheel en schoof tenslotte nog twee Indiaanse sandalen half onder deken, zodat het leek alsof er iemand in de tent lag. Tevreden over zijn geniale vondst, verliet de wijze man de tent.

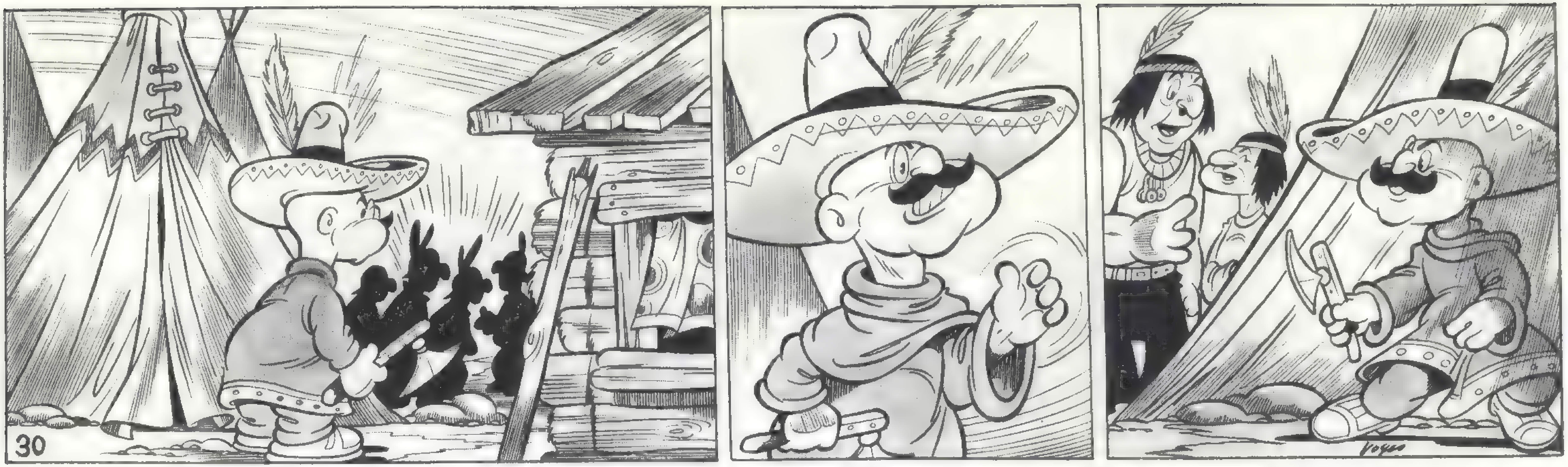

Créghel sloot de tent voorzichtig af en keek toen eens om zich heen. Een eindje verderop zag hij enige roodhuiden in druk gesprek gewikkeld staan. Was het plankenkoorts, dat de professor weerhield om zich als Indiaan ongedwongen tussen de menigte te begeven? We weten het niet. Even stond hij te bedenken, wat hij zou gaan doen, toen hem een bekende stem in de oren klonk.

Die stem bleek toe te behoren aan Bibberende Bever, die zich, tezamen met een andere Indiaan bij de straftent ophield. Zoals ieder rechtschapen burger had Créghel een hekel aan luistervinkje spelen. Nu echter begreep de geleerde man dat het zijn nut zou hebben als hij een paar woorden op kon vangen uit het gesprek, dat de beide Indianen hielden.

Behendig kroop Créghel achter een oude blokhut, op enige afstand van de straftent. Van hieruit bespiedde hij Bibberende Bever plus de Indiaan, die deze bij zich had en hoorde bovendien alles wat het tweetal besprak. „Luister goed”, zei Bibberende Bever tot de andere roodhuid, „in de straftent bevindt zich een bewusteloos bleekgezicht. De man heeft zich schuldig gemaakt aan belediging van ons totem en wordt morgen gescalpeerd. Eerst moeten we echter zijn sigaren offeren. Jij blijft daarom bij de tent waken tot je afgelost wordt, verstaan?” „Is het de bedoeling, dat ik tot morgen bij die tent blijf zitten?” vroeg de Indiaan. „Natuurlijk”, antwoordde Bibberende Bever, „en pas op dat hij niet ontsnapt, want het lijkt me een gevaarlijk heerschap.” „Nou ’t moet dan maar”, sprak de ander, „hoewel ik de lol er niet van zie om in je vrije tijd bij een tent te gaan zitten. Je raakt helemaal uit je gewone doen en ik had vanavond juist een paar aardige knutselkarweitjes bij de hand.” Bibberende Bever was echter al weg en zuchtend ging de andere Indiaan bij de straftent zitten. Hij zou het zeker niet bij zuchten gelaten hebben, als hij geweten had, dat er niemand in zat.

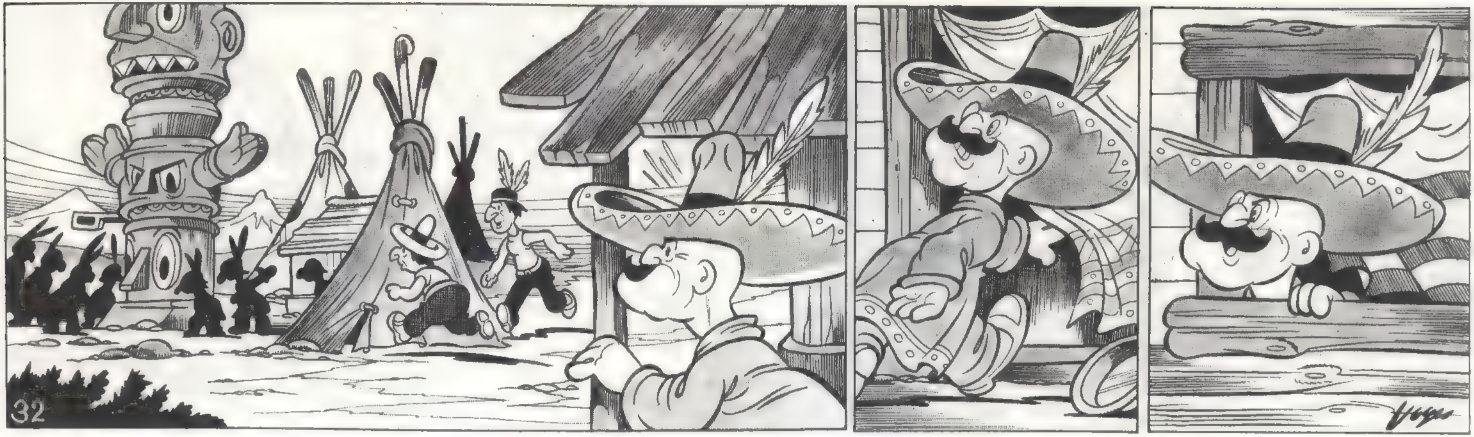

Nadat de professor het gesprek tussen Bibberende Bever en de andere Indiaan afgeluisterd had, wandelde hij kalm in de richting van de totempaal. Toen hij om de hoek van het huis keek, zag de geleerde man de hele burgerij van Platvoeterbeek zich om de totempaal verzamelen. „Daar gaan mijn sigaartjes", mompelde Créghel in zijn snor. Op dat moment kreeg hij weer één van zijn geniale invallen. Brutaalweg stapte de wijze man een blokhut binnen. Op zichzelf steekt daar niets geniaals in, doch bedenk wel, dat zodoende niemand de professor kon zien en dat hijzelf ongestoord de offerplechtigheid kon volgen, door uit een raampje van de blokhut te kijken.

„Ik ben benieuwd hoe dat spoorloos verdwijnen in zijn werk gaat", sprak de professor en schoof voorzichtig het gordijntje dat voor het venster hing opzij.

„Boeren, burgers en roodhuiden onder U!", riep opperhoofd het Zwarte Schaap met verheffing van stem. „Ik heb U bij elkaar laten komen om tegenwoordig te zijn bij het offeren van een zeemleren sigarenportefeuille met inhoud. Deze portefeuille behoorde tot voor kort aan een bleekgezicht, genaamd Créghel. De man was echter onhebbelijk en de raad der wijzen heeft besloten om zijn sigaren aan ons geëerd totem te offeren. Is er misschien iemand onder U, die een ander plan met deze sigaren heeft? Dat hij nu spreke, want straks is het te laat." „We zouden ze op kunnen roken", bracht één der Indianen naar voren. „Fout, fout, helemaal fout", antwoordde het Zwarte Schaap, „dan is dus nu het debat gesloten en draaien we ons allemaal om. Ik leg persoonlijk de sigaren op het offerblok." De Indianen draaiden zich gehoorzaam om. Professor Créghel keek vanuit zijn schuilplaats scherp toe en kon zijn ogen haast niet geloven. Wat er gebeurde deed hem de sombrero van het hoofd vliegen. Langzaam ging een der ogen van de totempaal open, een hand kwam naar buiten en pakte de sigarenkoker, waarna de hand schielijk naar binnen ging en het oog weer gesloten werd.

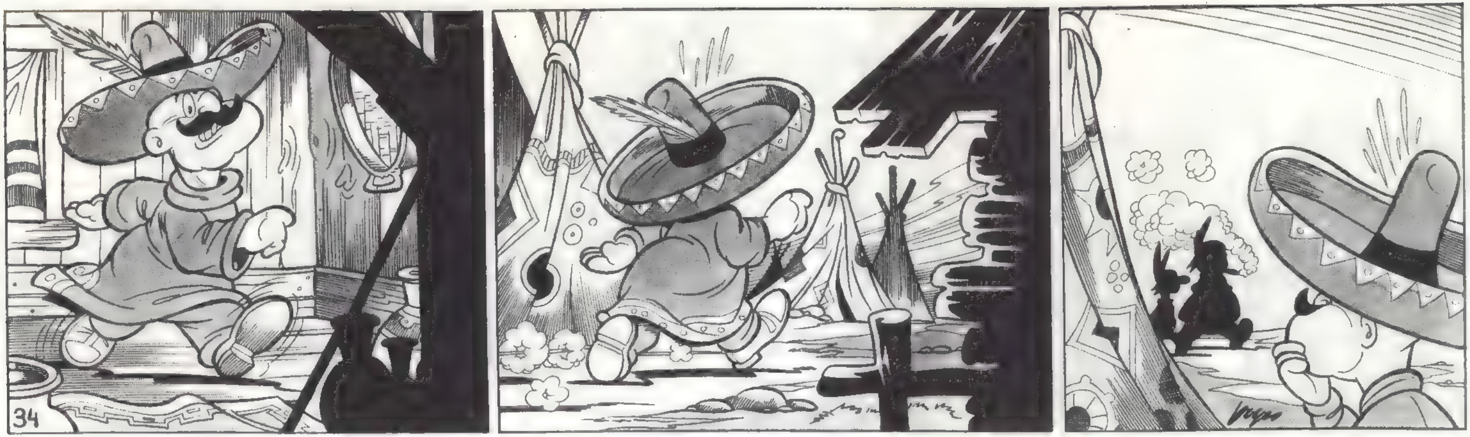

„Daar heb je het nou", raasde professor Créghel, „allemaal oplichterij!! Ik had het wel gedacht en ik zal het zaakje tot klaarheid brengen of ik ben Créghel niet." Met grote passen liep hij de blokhut uit. Hij liep snel enige malen het dorp rond en bleef toen plotseling stokstijf staan. In de verte zag hij een paar bekende figuren aankomen. Het waren de twee raadslieden Bibberende Bever en Grote Beer. Beide rookten stevig sigaren en waren in druk gesprek gewikkeld. De professor voelde er weinig voor om de Indianen te ontmoeten en maakte dankbaar gebruik van het feit dat een tent zich in de nabijheid bevond, waarachter hij zich, zonder gezien te zijn, opstelde.

Afgunstig keek de professor naar de twee Indianen, die, grote rookwolken uitblazend, voorbij liepen. Het is ook wel erg als je zelf niets te roken hebt en je ziet twee onsympathieke lieden passeren, beide met een sigaar van 8 centen in de mond. Geen wonder dat de professor het niet waarderen kon toen Grote Beer uitriep: „Een sigaartje op zijn tijd, brengt in het leven vrolijkheid", en na een laatste trek een grote peuk verkwistend weggooide. Het is alom bekend, dat Gréghel een hoogstaand man is en zeker niet gerekend mag worden tot het gilde der „Bukshag"-rokers. Nù was het echter of een onweerstaanbaar iets hem naar de sigarenpeuk toe trok en hem met welbehagen de blauwe geurige tabaksrook op deed snuiven.

Ondanks zichzelf raapte Créghel de brandende sigarenpeuk op. Thuis zou hem deze handeling beslist het schaamrood naar de kaken gejaagd hebben. Maar wij weten dat de omgang met Indianen de mensen brutaal maakt en wel omdat dit slag volk reeds een rode huid heeft en eenvoudig geen kleur meer kan krijgen. We vergeven de professor dan ook graag zijn kleine misstap en volgen belangstellend zijn verdere avonturen.

„Wel heb ik ooit van mijn leven", riep de wijze man uit, „is dit een van mijn eigen sigaren of droom ik. Als ik het goed heb dan droom ik niet, dus moet deze peuk afkomstig zijn van mijn sigaren die zoëven aan de totempaal geofferd zijn." Nogmaals onderwierp de professor het sigarenend aan een nauwkeurig onderzoek en vergat zelfs het bandje niet. „Het klopt", zei de geleerde man, „hier staat het merk: Willem III. In heel Amerika niet te verkrijgen meneer!"

Met een zucht gooide de professor de peuk weer op de grond. In de verte zag hij Bibberende Bever en Grote Beer verdwijnen. Hij schraapte zijn keel en met een laatste blik op de sigarenpeuk begon hij het tweetal te achtervolgen. De twee Indianen begaven zich naar hun woning en de professor stak nog tijdig genoeg zijn hoofd om de hoek van de blokhut om Grote Beer er in te zien verdwijnen.

De twee Indianen waren dus hun blokhut binnengegaan. De professor aarzelde even, doch vermande zich toen. „Ik mag toch jandorie wel weten hoe die Indianen aan mijn sigaren komen", sprak hij en begaf zich geruisloos naar de ingang van de blokhut. Voorzichtig schoof Créghel het gordijn opzij en gluurde naar binnen. Verbaasd schudde hij het hoofd, schoof het gordijn nog wat verder opzij en gluurde nog iets beter. „Wel-wel", sprak hij, en stapte na deze uiting van verwondering zonder kloppen naar binnen. Een ieder vraagt zich natuurlijk af waar de professor deze brutaliteit vandaan haalde, doch bekijkt men het plaatje goed dan ziet men dat er zich in de kamer niemand, maar dan ook niemand bevond. Ten hoogste verbaasd keek de professor om zich heen. Op de grond lag een berenhuid en verder stonden er een paar Indiaanse potten en pannen in de kamer.
„Ahum", mompelde Créghel, „door het venster kan het tweetal niet ontsnapt zijn, want daar is Grote Beer te dik voor. Ik mag een Indiaan worden als ik snap waar ze dan zijn." Voor alle zekerheid keek hij nog in de kruiken, doch die waren leeg. Even later stond de professor weer buiten en hij was vast van plan te blijven staan totdat hij het fijne van de zaak afwist.

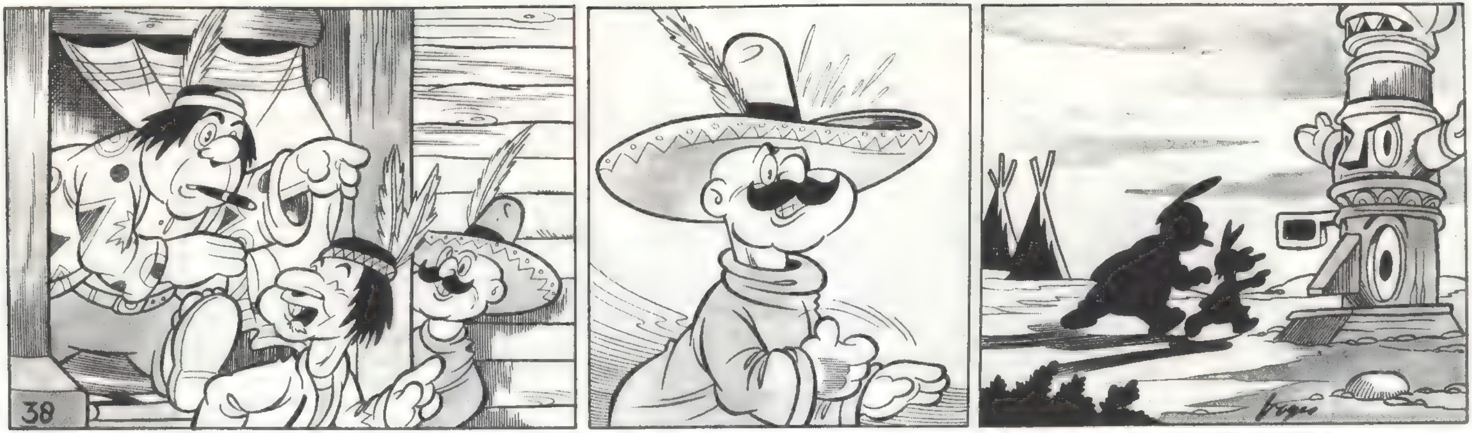

Tien minuten stond de professor te wachten toen hij plots vanuit de blokhut geroezemoes van stemmen hoorde. De geleerde man drukte zich stijf tegen de hut vlak naast de deur om niet gezien te worden. Het was net op tijd ook, want het gordijn werd opgetild en daar kwamen . . . Bibberende Bever en Grote Beer naar buiten. Ze waren dus toch binnen geweest. Dit was iets dat Créghel, ondanks zijn grote scherpzinnigheid, niet begrijpen kon. Zijn verbazing groeide nog toen hij in de mond van Grote Beer een nieuwe sigaar ontdekte. Met moeite bedwong hij zich en volgde het tweetal op veilige afstand. De Indianen liepen, steeds voorzichtig om zich heen ziend, op de totempaal af, die aan de rand van het dorp stond. Het was voor Créghel onmogelijk om het tweetal dicht te naderen, want de totem stond op een open plek en om zich geheel onzichtbaar te maken, was een kunst, die zelfs professor Créghel niet verstond.

„Wel", mompelde de wijze man in zijn snor, „gaat het zo niet, dan moet het op een andere manier, maar ik zal te weten komen, wat die twee daar doen."

Zonder gedruis verwijderde de professor zich uit de buurt van Bibberende Bever en Grote Beer en liep in een boog om het dorp heen. Zo kwam hij weer bij de totempaal terecht, doch nu niet aan de voorzijde, doch aan de achterkant. De twee Indianen stonden er nog steeds en onder dekking van de duisternis, die snel gevallen was, sloop Créghel nader, totdat hij zich vlak achter de totempaal bevond. „Schiet op", hoorde hij de kleinste van het tweetal zeggen, „wat moet ik op het bord schrijven, het is jouw beurt om te kiezen, doe het vlug, want ik verlang ook naar mijn bed." „Ik heb wel weer eens zin om lekker te snoepen", antwoordde Grote Beer. De ander lachte schamper.

„Het zal me een pak van het hart zijn, als je dat snoepen eens afleert", zei hij. Grote Beer snoof boos: „Ik snoep omdat ik er zin in heb en omdat ik er vaak zin in heb snoep ik veel." „Nou vooruit dan, je zal het hebben, maar als je kiespijn krijgt zal je de rekening van de tandarts zelf moeten betalen." Na deze woorden haalde hij uit de plooien van zijn kleed een pijpje krijt te voorschijn en schreef iets op het bordje, dat aan de totempaal bevestigd was. De rode man vermoedde niet, dat professor Créghel hem met scherpe blik gadesloeg.

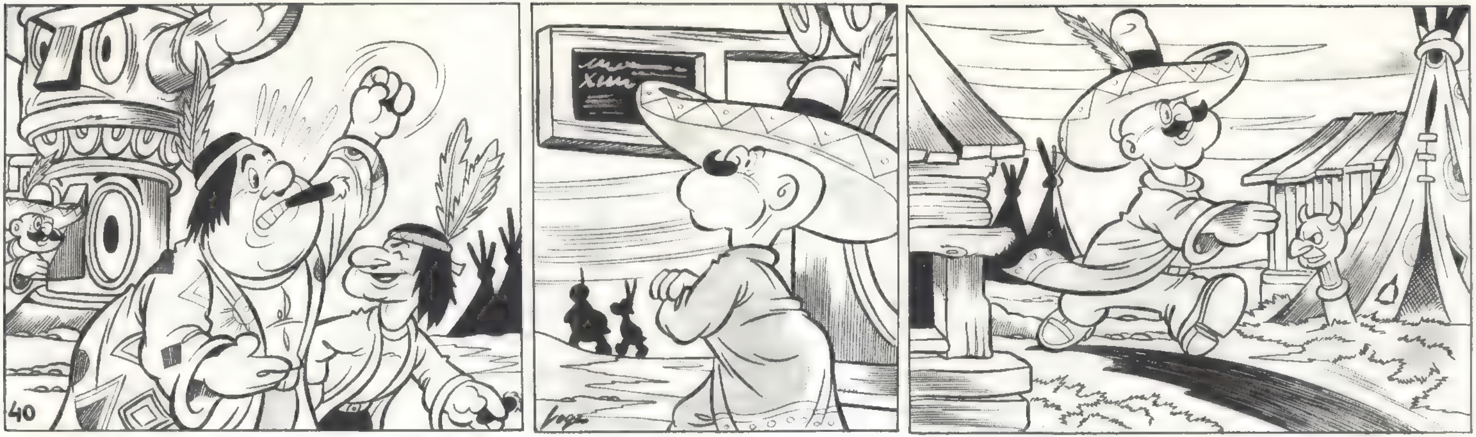

Nadat Bibberende Bever het een en ander op het bordje geschreven had, stopte hij het pijpje krijt weer zorgvuldig weg en verwijderde zich toen tezamen met Grote Beer. „Wat een tijd, wat een tijd, morgen krijgen we zoetigheid", riep de dikzak vrolijk uit. Deze uitroep, die recht uit het hart kwam, werkte aanstekelijk op de lachspieren van Bibberende Bever en verdreef zodoende zijn enigszins geprikkelde stemming. Toen het tweetal ver genoeg weg was kwam professor Créghel van achter de paal te voorschijn en keek nieuwsgierig naar het bord om te zien wat Bibberende Bever er op geschreven had.
„Ik wens zoetigheid", stond er. Meer niet, doch dit was genoeg voor iemand als Créghel. „Ik geloof dat ik jullie doorzie, vrienden", sprak de wijze man en liep toen het dorp in om een slaapplaats te zoeken. Het was de professor bekend, dat Platvoeterbeek een vrij koude nachtelijke temperatuur had, zodat het geen lolletje betekende om buiten te overnachten. Doch wij weten, dat de professor niet voor een kleintje vervaard is. Hij stapte dan ook met een plan voor ogen vastberaden voort.

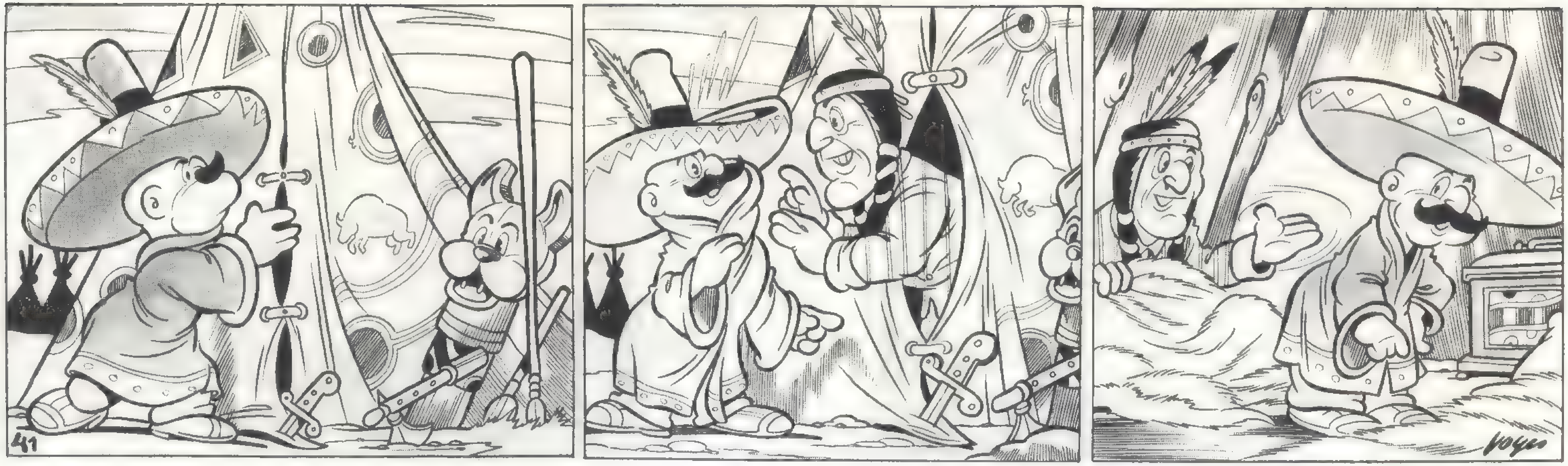

Créghel stapte regelrecht op de tent van opperhoofd het Zwarte Schaap af en sloeg met de vlakke hand op het tentdoek. „Vollek”, riep hij en wachtte toen op de dingen die komen gingen. Het eerste ding dat kwam was het hoofd van het Zwarte Schaap dat verbaasd door de opening van de tent naar buiten gestoken werd. „Wat moet dat in het holst van de nacht”, riep het Zwarte Schaap uit. „Ik lig allang in bed.” „Ik zie tenminste dat U Uw pyama aan hebt”, sprak Créghel bedaard. „Neem mij niet kwalijk, dat ik u gestoord heb, maar ik ben een Snor-Indiaan ziet u; ik heb de hele dag al gelopen en nu kan ik nergens onderdak vinden.” „Kom er in”, zei het Zwarte Schaap joviaal. „Voor een Snor-Indiaan is er altijd nog wel een plaatsje over.” Professor Créghel stapte de tent binnen. „Kruip maar onder de berenhuid, die daar ligt”, zei het opperhoofd, „dan kan je er vannacht tenminste tegen en nu mondje dicht, ik ga slapen. Morgen is het weer vroeg dag.” Créghel was allang blij, dat het opperhoofd hem niet herkend had en zocht snel zijn slaapplaats op.

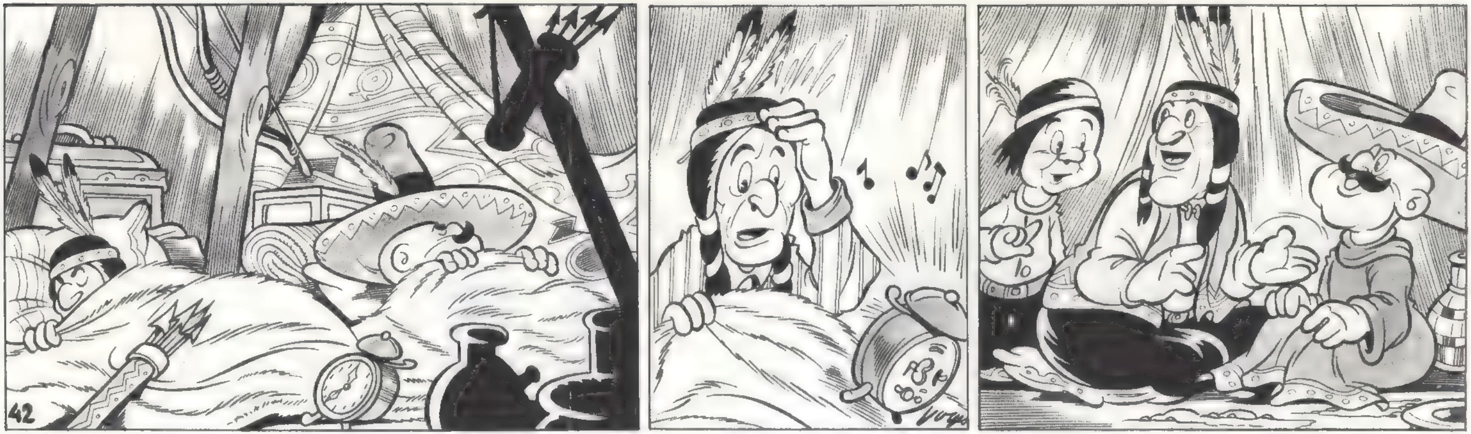

Indiaanse lucht maakt slaperig en het duurde dan ook niet lang, of professor Créghel viel net als het Zwarte Schaap in een diepe slaap. De grond was wel wat hard, maar och, dat was niets voor prof. Créghel om zich daar druk over te maken. De volgende morgen om tien uur precies liep de wekker af. Met een ruk schoot het opperhoofd overeind. „Oef . . ., nou alweer!" riep hij ontsteld, „zo lig je in bed of je kan er al weer uit." Toen herinnerde hij zich, dat hij een gast te slapen had. Onmiddellijk gooide hij de berenhuid van zich af, kleedde zich aan en gaf de tent een goede beurt. Toen pas wekte hij Créghel, die van al het lawaai niets gehoord had en nog op één oor lag. „Opstaan broeder, het is tijd voor het ontbijt", riep het Zwarte Schaap. Créghel stond op, klopte netjes zijn deken uit en ging er toen gezellig bij zitten. Even later kwam er een Indiaans jongetje binnen en vroeg wat er voor het ontbijt klaargemaakt moest worden.

„Broeder Snor-Indiaan, zegt u het maar", sprak het Zwarte Schaap tot Créghel. „Nou", antwoordde deze, „iets licht verteerbaars als het kan." „Goed", zei het opperhoofd, „breng onmiddellijk twee schapebouten." „Komt in orde, opperhoofd", zei het jongetje en verdween.

Niet lang daarna keerde het ventje terug. Hij droeg op een plankje twee schapebouten, die hij met een buiging aan het Zwarte Schaap gaf. Deze nam zelf de grootste en gaf de andere aan Créghel. „Hier, eet maar net zoveel als je lust", zei hij. „Wij kijken niet op een schaap meer of minder, alleen op zwarte schapen zijn wij zuinig ha-ha", en smakelijk lachend sloeg hij enige malen met het boutje op de grond. Vervolgens richtte hij zich tot het Indiaanse kereltje. „Zeg", zei hij, „heb je soms al gezien, wat er op het bord van de totempaal staat?" „Jawel opperhoofd", sprak het ventje. „Er staat: Ik wens zoetigheid." „Goed", antwoordde het Zwarte Schaap, verdwijn maar." Het jongetje ging weg en het opperhoofd zei tot Créghel: „Hebt u onze totempaal al gezien?" De professor speelde zijn rol als Snor-Indiaan meesterlijk en antwoordde: „Nee, ik heb er wel veel van gehoord, maar het was gisteravond zo donker, dat ik er niets van zien kon." „Eigenlijk zit ik er een beetje mee in mijn maag", zei het opperhoofd. De mensen worden steeds gekker. Ik weet bijvoorbeeld op het ogenblik niet waar ik zoetigheid vandaan moet halen." „Dat is niet zo mooi", antwoordde Créghel steeds maar dooretend, „maar misschien weet ik wel iets." „Daar heb ik tenminste wat aan", riep het Zwarte Schaap. „Eet eerst maar rustig je boutje op en vertel dan maar wat je wilt doen!"

„Nou kijk", sprak de professor toen het ontbijt genuttigd was. „De totempaal wenst zoetigheid niet waar? Wel, ieder fatsoenlijk Indianendorp heeft een bijenkwekerij en als je nu een bijenkorf offert, dan ben je voor een hele tijd klaar, want die bijenkorf zit natuurlijk vol lekkere zoete honing."

„Man, hoe kom je op het idee", riep het Zwarte Schaap. „Het is enig gewoon. Ik ga meteen een korf halen, één is wel genoeg hè?" „Wel ja, dat zal wel gaan", sprak de professor. Het opperhoofd verliet, gevolgd door onze professor de tent.

Het Zwarte Schaap nam de professor mee naar een plaats, waar een hoop bijenkorven op een rijtje stonden. „Ziet hier, broeder Snor-Indiaan", zei het opperhoofd. „Dit is de bijenkolonie van Platvoeterbeek, allemaal platvoetbijen, enorm nietwaar, erg veel honing geven ze niet, maar daar staat tegenover, dat als ze je prikken je het behoorlijk voelt."

„Dat is de bedoeling ook", zei Créghel. Achter een paar bijenkorven stond een Indiaan met een bijennet over zijn hoofd en een vredespijp in de mond wantrouwend toe te kijken. „Wat doen jullie in de buurt van mijn korfjes", sprak hij boos. „Wij moeten de grootste korf met de meeste honing hebben", sprak het Zwarte Schaap. „Hij moet geofferd worden bij de totempaal." Het huilen stond de bijenteler nader dan het lachen. „Hoe-oe-oe" riep hij met een snik. „Mijn bijtjes, mijn lieverdjes, mijn honingsnoepertjes." „Ja ik weet, dat het een slag voor je betekent, maar het moet nu eenmaal, gedraag je zoals het een Platvoet betaamt, haal als de wind een doek waar wij de korf in kunnen wikkelen", sprak het opperhoofd.

De Platvoet-bijenteler zag wel in, dat er geen andere uitweg meer bestond. Hij pakte dus een grote handdoek en knoopte die om één der korven.
„Zullen jullie voorzichtig met mijn arme diertjes omgaan?" vroeg de man nog terwijl hij wanhopig de handen wrong. „Laat dat maar aan ons over", antwoordde de professor en liep met grote passen achter het Zwarte Schaap aan.
Intussen vertoonde Bibberende Bever in de hut der beide raadslieden, de eerste tekenen van ontwaken. Hij richtte zich op, strekte de armen zijwaarts en gaapte luid. Het was niet netjes, dat hij zijn hand niet voor de mond hield. Als hij geweten had, dat het later getekend zou worden, denk ik wel, dat hij het gedaan zou hebben. Nu gaapte hij nog enkele malen op de zelfde manier en stond toen op. Vlug liep hij naar de buitendeur, schoof het gordijn opzij en keek naar buiten. „Ha, ze zijn al bezig bij de totempaal", sprak hij in zichzelf. „Net op tijd wakker zie ik."

Opperhoofd het Zwarte Schaap was op het offerblok gaan staan en probeerde door schreeuwen en armgezwaai de aandacht van de Indianen te trekken. En ik moet eerlijk bekennen, dat de man niet over belangstelling te klagen had, want al spoedig begonnen de Indianen toe te stromen. Vragen als: „Wat gebeurt er opperhoofd?" en „Wat zit er in die zak?" waren niet van de lucht.

Met een enkel gebaar legde het Zwarte Schaap een ieder het zwijgen op. „Niet zeuren jongens, zometeen zullen jullie wel zien wat er geofferd wordt", zei hij.
Inmiddels was ook Grote Beer uit zijn bed gekomen en zijn makker gaf hem een slinkse knipoog. „Het wordt tijd om naar beneden te gaan Beertje" sprak hij.

Toen de gehele burgerij van Platvoeterbeek om de totempaal verenigd was, verzocht het opperhoofd het Zwarte Schaap om stilte. „Beste Platvoeten”, begon hij, „hier in deze handdoek zit een bijenkorf.”
„Waarom?” riepen enkele Indianen verbaasd. „Dat zal ik vertellen”, hernam het opperhoofd. „Als jullie lezen kunt, zie je op het bordje van de totempaal staan, dat de paal zoetigheid wenst. Nu moet ik eerlijk bekennen, dat ik in het hele dorp geen zoetigheid meer te krijgen wist. Gelukkig bracht mijn vriend de Snor-Indiaan me op het idee om een hele bijenkorf vol honing te offeren, dan heeft de totempaal weer zoetigheid en hoeven wij ons daar tenminste niet meer druk over te maken!”
De volgende minuten moest Créghel, die door iedereen voor Snor-Indiaan werd aangezien, een warme hulde in ontvangst nemen van de zijde der Platvoeten. De professor dankte de menigte en daarna werd de bijenkorf op het offerblok gezet en draaide een ieder zich gehoorzaam om. Niemand zag dus dat een ons welbekend figuur het Linkeroog van de paal opende en de korf naar binnen haalde, alleen professor Créghel leek een ietsje zenuwachtiger dan anders, zou hij iets in de zin hebben?

De bijenkorf was geofferd en de meeste Indianen gingen het dorp weer in. „Ziezo", sprak het Zwarte Schaap tot Créghel, „de korf is verdwenen, we kunnen weer met een gerust hart naar huis gaan." „Wacht nog eventjes", zei professor Créghel. „Ik eh . . ." verder kwam onze geleerde vriend niet, want op dat moment kwamen Bibberende Bever en Grote Beer met een ontzettende vaart luid gillend hun blokhut uithollen. En dat er reden voor was, kan iedereen zien, ze kwamen n.l. niet alleen te voorschijn maar werden gevolgd door een grote zwerm bijen. „Moet je eens kijken", riep het Zwarte Schaap boven het gezoem en gekerm uit. „Mijn list is gelukt" zei de professor, vlug, kom mee naar de blokhut!"

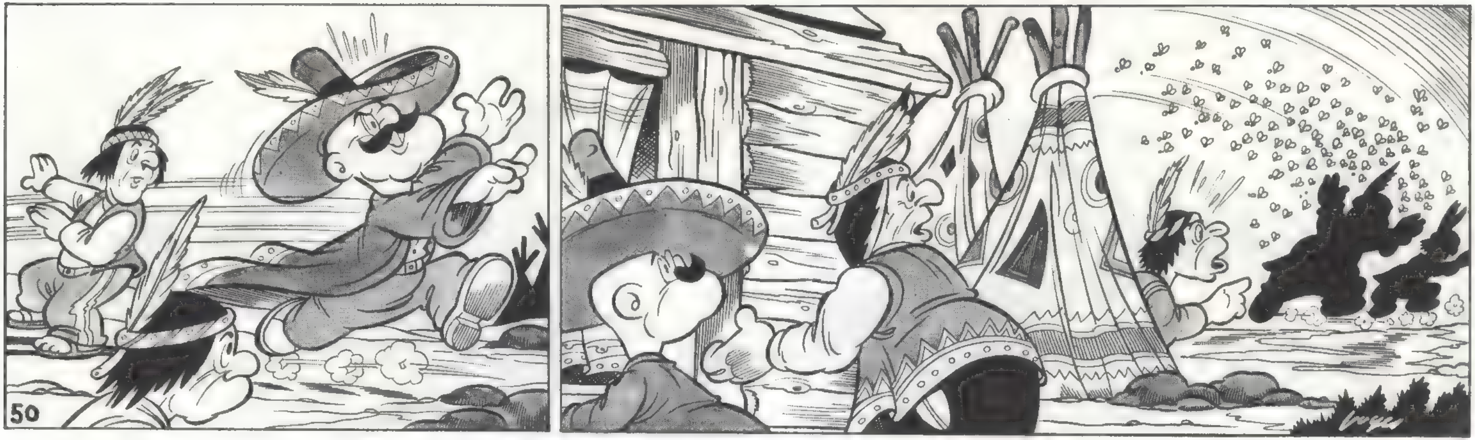

Créghel zette het op een lopen van belang. Hij ontwikkelde een ontzettende snelheid en was dan ook in minder dan geen tijd bij de blokhut van Bibberende Bever en Grote Beer. Daar bleef hij staan en wachtte op het Zwarte Schaap, die ook wel aardig hard liep, doch zich bij lange na niet met de professor meten kon. Buiten adem kwam het opperhoofd aansnellen.
„Eh . . . pff . . . eh . . . moeten we . . . pff . . . de raadslieden niet bevrijden van de bijen", pufte hij opgewonden. „Niks, die hebben hun verdiende straf, kom maar eens mee in de blokhut, misschien dat ik daar de kwestie op kan lossen", antwoordde Créghel. „Wat voor kwestie?" vroeg het Zwarte Schaap verbaasd. „Dat zal je straks wel snappen denk ik", zei de professor en ging met het opperhoofd de hut binnen.

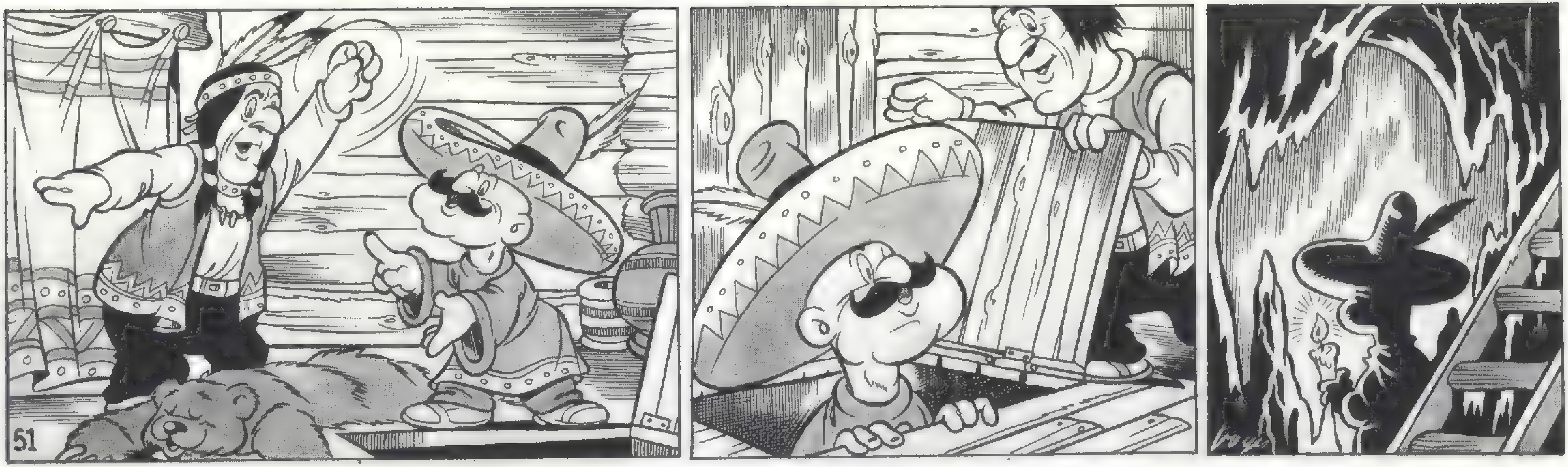

„Wat zie ik nu, broeder Snor-Indiaan?" riep het Zwarte Schaap en wees op een luik in de vloer van de blokhut. „Ik heb het nooit eerder gezien!"
„Nee dat geloof ik graag", zei Créghel. „Maar dat komt omdat de huid van die gevelde beer er steeds overheen lag en laat ik je meteen maar vertellen dat die twee raadslieden van je aartsbedriegers waren en het hele dorp bij de neus genomen hebben. Dat hele verhaal van die totempaal was maar larie."
„Ik zal ze", schreeuwde het Zwarte Schaap woedend, „ik zal ze leren, waar zijn ze!"
„Ze zijn weg", antwoordde Créghel, „en ik denk niet, dat ze terug zullen komen. Het totempaal-spelen zullen ze wel verleerd zijn."
Woest zwaaide het Zwarte Schaap met de armen door de lucht. „Ik wordt wit van ergernis!" schreeuwde hij. „Ik, het Zwarte Schaap, wordt wit oef oef!"
„Er zijn ook witte schapen", merkte professor Créghel fijntjes op.
Dit antwoord bekoelde de boosheid van het opperhoofd en hij hielp gedienstig de professor bij het afdalen in de duistere ruimte onder het luik.
Toen Créghel beneden aankwam, pakte hij een kaars, die naast het trapje stond en stak die aan.

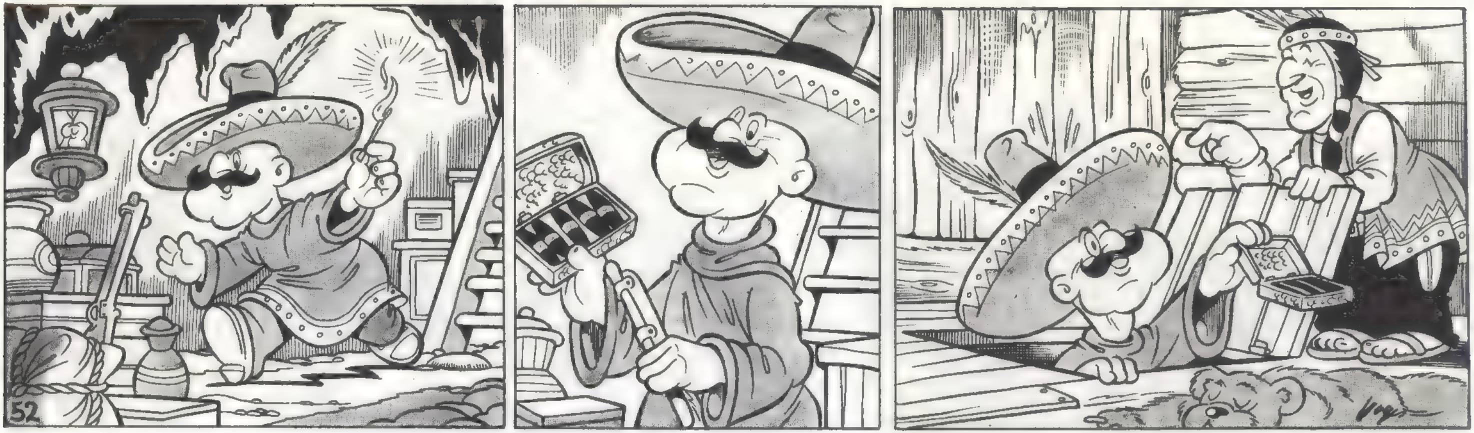

De professor keek bij het licht van de kaars nieuwsgierig om zich heen en uitte toen een kreet van verbazing. Overal in het rond stonden pakken opgestapeld. De professor zag een soort lantaarntje en zette daar de kaars in die hij in de hand hield. Vervolgens ontstak de geleerde man een lucifer, waardoor hij nog aanmerkelijk meer kon onderscheiden. Het was verbazend gewoon om te zien wat er zich allemaal in de onderaardse ruimte bevond: kisten met sieraden, kostbare Indiaanse kruiken, mooie kleden en nog meer, te veel om op te noemen. Het was dan ook geen wonder dat de professor van de ene hoek van het gewelf naar de andere holde. Plotseling bleef de geleerde man stokstijf staan. „Ai", riep hij. Wat was de reden van deze uitroep? Ik zal het zeggen: tegen een paar kisten zag de professor zijn buks staan, zijn eigen buks! die de dag tevoren aan de totempaal geofferd was. En alsof dit nog niet genoeg was, zag de professor ook zijn sigarenkoker liggen. Met bevende handen opende onze geleerde vriend de koker. De helft was er uit, doch Créghel had zijn koker terug en dat was veel waard. Nu begreep de professor ook, waar al die kostbare goederen vandaan kwamen, het waren allemaal dingen die aan de totempaal geofferd waren. Overgelukkig ging de professor met zijn verloren gewaande sigarenkoker de ladder weer op.

„Hallo, broeder Snor-Indiaan!" sprak het opperhoofd, „was er wat te beleven daar beneden?"

„Nou reken maar", snoof Créghel, „maar neem eerst een sigaar, dan kunnen wij verder praten."

Dankbaar aanvaarde het Zwarte Schaap de gift waarna de beide mannen de blokhut weer verlieten.

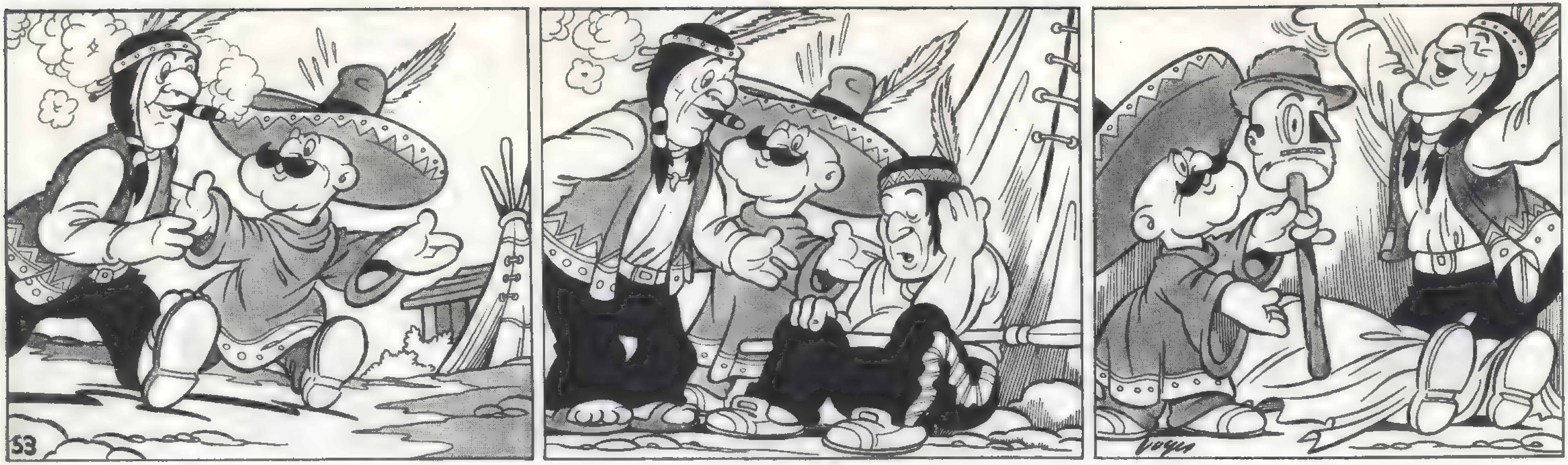

„Waar gaan we nu heen?" vroeg het opperhoofd, toen hij met Créghel door het dorp liep.
„We zijn op weg naar de straftent", was het antwoord en de geleerde man had deze woorden nog niet geuit, of ze hielden voor de straftent stil. Vóór de tent zat nog steeds dezelfde Indiaan op wacht. Eigenlijk is „op wacht" niet het juiste woord, want de man sliep.
„Wat moet deze Platvoetindiaan voor de tent?" informeerde het opperhoofd belangstellend.
„U weet toch nog wel dat er een bleekgezicht opgesloten is?" antwoordde Créghel. „Ach ja", sprak het Zwarte Schaap, „er is ook zoveel gebeurd, dat ik het vergeten was! Als ik me niet vergis, was het dat kereltje met die grote mond!"
„Ehum, ja, ja", antwoordde de professor.
De Indiaan werd wakker gemaakt en naar huis gestuurd en daarna betraden Créghel en het opperhoofd de tent.
„Daar ligt hij zeker", merkte het Zwarte Schaap op en wees op de deken waar een paar sandalen onderuit staken.
„Ja dat lijkt er wel op", zei de professor, doch toen trok hij het kleed weg en liet de totempaal met de bolhoed zien. Het opperhoofd barstte in lachen uit.
„Haha", bulderde de man, „dat is het eerste bleekgezicht, dat ons heeft beetgenomen, broeder Snor-Indiaan!!"

„Als je even wacht heb ik nog een aardige verrassing voor je", sprak Créghel en hij gooide de Indiaanse hoed en mantel van zich af. „Eh . . . Huh . . . oef . . . maarre . . . U bent geen broeder Snor-Indiaan", stamelde het opperhoofd. „Eh . . . U . . . jij . . . bent een bleekgezicht." „Dat klopt", antwoordde de professor en zette zijn bolhoed op het hoofd. „Zo", vervolgde hij, „ik kan tenminste weer met fatsoen voor de dag komen." „Maar waarom heb je je dan verkleed als Indiaan?" vroeg het opperhoofd verbaasd. „Dat kwam, omdat ik die geschiedenis met die totempaal niet vertrouwde", antwoordde Créghel. „Mijn buks en mijn sigaren konden niet zomaar verdwenen zijn, vat je? Daarom ben ik uit de straftent ontsnapt en heb me verkleed als Indiaan. Ik bemerkte dat de Grote Beer in de totempaal zat en steeds alles naar binnen haalde wat geofferd werd. Toen kwam ik op het plan om een bijenkorf te offeren. Bibberende Bever en Grote Beer, maakten natuurlijk de korf open, de bijen werden boos en begonnen te steken. De rest weet U!"

Het opperhoofd stond sprakeloos over zoveel handigheid en list. „Professor Créghel" sprak hij: „Ik moet je eerlijk bekennen, dat ik niet van bleekgezichten houd, maar jij bent een kerel naar mijn hart. Kom, laten wij op de goede afloop een glas water gaan drinken." De beide mannen verlieten de straftent doch bij het naar buiten gaan zagen ze iets, waar ze van opkeken.

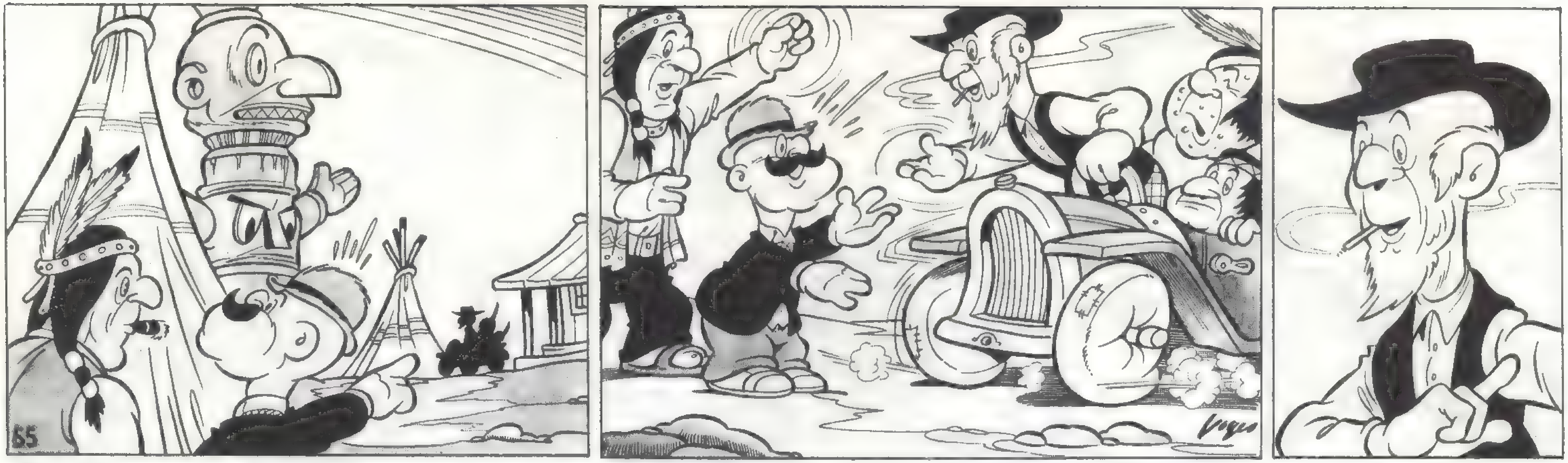

„Zie je dat”, vroeg Créghel aan het opperhoofd. „Er komt een auto aan!” Het Zwarte Schaap werd bleek. „Alle mensen, Créghel, moet ik dat nog meemaken, dat Platvoeterbeek in een autosnelweg verandert?” „Je moet nooit schreeuwen voordat je geslagen wordt”, sprak Créghel en concentreerde zich na deze wijze woorden geheel op de naderende auto. Wie schetst de verbazing van de geleerde man toen hij in de chauffeur van de auto zijn vriend Barendje herkende. „Hallo”, schreeuwde Barendje, „ik kom een lading Indianen met bijenprikken afleveren.” De Indianen met de bijenprikken bleken Bibberende Bever en Grote Beer te zijn, die een flauwte nabij, achter in de auto lagen. „Ik zag deze lieden onderweg ergens liggen”, verduidelijkte Barendje. „Ze zeiden geen boe of ba en toen heb ik ze maar meegenomen naar Platvoetersbeek, je kan nooit weten waar het goed voor is.”

„Dat is een heel verstandige streek van je geweest, Barendje”, zei Créghel tevreden. „Dit tweetal heeft namelijk heel wat op zijn kerfstok.”

Grote Beer en Bibberende Bever werden uit de wagen gehaald en moesten op eigen krachten naar de blokhut lopen. „Je hebt het weer gewonnen Crégheltje”, zei de kleinste van het tweetal. „Ach ja, dat is een kwestie van handig zijn”, lachte Créghel opgewekt. In de blokhut wachtte Créghel tot allen, die belang bij de zaak hadden, aanwezig waren. „Barendje, hou even je mond dicht”, zei Créghel tot zijn vriend, die met het opperhoofd een debat hield over boerenkool en het voordeel van spruitjes. Barendje zweeg en een ieder zweeg, want wat professor Créghel nu deed vervulde Jan en alleman met verbazing. Hij pakte eerst de haardos van Grote Beer beet, trok . . . en daar stond de dikzak met een kaal hoofd te pronken. Hetzelfde deed de geleerde man bij Bibberende Bever, die ook een Indianenpruik bleek te bezitten. „Zo vrienden!” blafte de professor. „Nu jullie weer terug zijn gekomen heb ik mooi de gelegenheid jullie helemaal te ontmaskeren.”

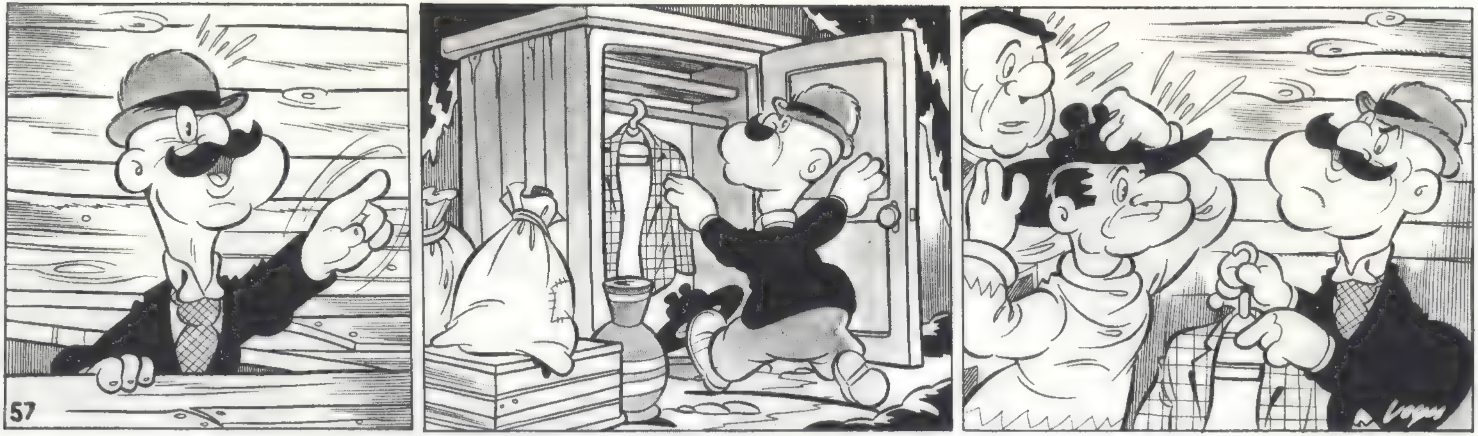

„Bewaken jullie de twee namaak-Indianen, dan zal ik zorgen, dat alles duidelijk wordt!" riep de professor, terwijl hij door de opening in de vloer naar beneden ging. Toen hij daar aankwam, liep hij regelrecht naar een kast en haalde er een stel kleren uit.

Als de wind ging hij weer naar boven, pakte een zwarte hoed en duwde het ding op het hoofd van Bibberende Bever. „Zo, gooi nu dat kleed maar af, dan heb ik hier je mooie geruite jasje", lachte de professor.

Binnen enkele ogenblikken, waren Bibberende Bever en Grote Beer gewoon aangeklede bleekgezichten geworden. Iedereen, die de avonturen van prof. Créghel volgt, herkent natuurlijk de twee schurken Kitsch en Knots. „Het is jouw schuld, Créghel", zei Kitsch boos, „als jij niet gekomen was, hadden wij het Zwarte Schaap en alle Platvoeten beetgenomen." „Ja, en dan waren wij nou rijk geweest", zei Knots, „want wij hadden er morgen van door willen gaan, met alles wat wij in deze korte tijd bij elkaar gekregen hebben." „Oef", riep het Zwarte Schaap, „jullie zijn dus twee blanke boeven, die in de totempaal kropen om mijn Platvoetjes beet te nemen." „Nou, je kan toch niet zeggen, dat het idee slecht was", beweerde Kitsch verwaand. „Pas op je woorden, bleekgezicht!" schreeuwde het opperhoofd boos.

Het Zwarte Schaap liep naar buiten en verzamelde alle Platvoet-Indianen om zich heen. „Mannen!” riep hij luid, „wij zijn door twee bleekgezichten bij de neus genomen en niet zo zuinig ook!” „Ooef . . . Ooef . . .!!” riepen de Roodhuiden. „Was het soms dat bleekgezicht met die snor?” „Nee, het waren onze raadslieden”, antwoordde het Zwarte Schaap. „Het waren Bibberende Bever en Grote Beer, die in de totempaal kropen en alles inpikten wat wij offerden! Nu ben ik van plan om ze smadelijk te verjagen.” „Goed zo”, riepen de Indianen. Het Zwarte Schaap haalde de beide booswichten naar buiten en met de woorden „Fort . . .!!” joeg hij ze weg.

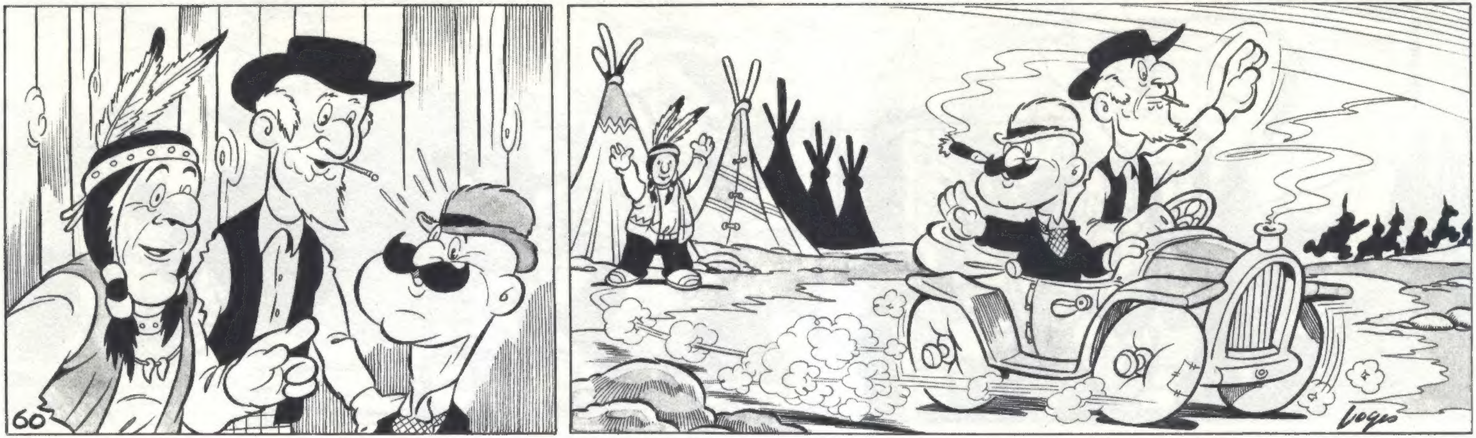

„Zo", zei het Zwarte Schaap, „dat is ook weer achter de rug. Créghel, je wordt bedankt voor de moeite die je voor ons gedaan hebt." „Ja", zei de professor, „ik kan het nu eenmaal niet hebben, als er eenvoudige lieden beetgenomen worden."
Na enige hartelijke woorden namen Créghel en Barendje afscheid van het Zwarte Schaap. Ze stapten in het autootje van Barendje en reden weg. Créghel wierp nog even een blik in de verte, waar de indianen Kitsch en Knots het dorp uitjoegen. Hij zwaaide nog een keer tegen het Zwarte Schaap en was toen weer aan het einde van een zijner vele avonturen.

UITGEVERSMAATSCHAPPIJ 'DE EEKHOORN' B.V.

ISBN 90 6056 223 2